

OZVĚNY SMIDARSKA

KVĚTEN 2004 30
Kč 5,-

Z obsahu čísla: Informace OÚ X DPS - nájemné X Dopisy čtenářů X Plesová sezóna 2004 X Fr.Havelka - Střípky z minulosti X Oslava 40.výročí ZŠ X Historické okénko X Z.Slavík - Legionáři / závěr/ X Z činnosti zájmových organizací X Společenská kronika X Smidarská křížovka

Slovo starosty

Vážení občané,

S ohledem na současný demografický vývoj obyvatelstva se stále ve větším rozsahu ukazuje potřeba zajištění zvýšené péče o generaci těch, kteří odcházejí na zasloužený odpočinek. Proto roste význam domů s pečovatelskou službou i v našem regionu i s ohledem na to, že v současnosti poskytuje tyto služby v celém mikroregionu Novobydžovska pouze o.p.s. Duha v Novém Bydžově.

Proto i zastupitelstvo Obce Smidary v roce 2001 rozhodlo o vybudování obdobného zařízení ve Smidarech, části Loučná Hora, kde je v majetku obce objekt bývalé školy.

Rozhodnutí obecního zastupitelstva podpořil i Krajský úřad Královéhradeckého kraje, který svým stanoviskem schválil žádost obce o poskytnutí dotace z prostředků Státního fondu rozvoje bydlení na výstavbu domu s pečovatelskou službou 9,800.000,-Kč. Na dokončení poskytl v letošním roce bezúročnou půjčku ve výši 3,000.000,-Kč, zbytek musíme hradit z rozpočtu obce.

Vlastní realizace výstavby začala v roce 2003, kolaudace objektu má být v měsíci červnu 2004. K dispozici bude celkem 14 bytů včetně jednoho bytu bezbariérového. Jedná se o 7 bytů o celkové výměře cca 30 m², složených z před síně, koupelny, WC a obytné kuchyně a dalších 7 bytů o výměře 49 m², složených z před síně, koupelny, WC, obytné kuchyně a pokoje.

Dále zastupitelstvo rozhodlo o tom, že žádosti do DPS budou přijímány od 1.května 04 do 30.května 04. Občané si mohou žádosti vyzvednout na Obecním úřadě ve Smidarech. Dále byla schválena komise ve složení: p.Draštíková Dana, Rychterová Marie, Rajmová Marie, Šedivá Jana a Berný Zdeněk. Tato komise provede do 15. června 04 definitivní výběr budoucích uživatelů jednotlivých bytů. Komise bude přednostně uplatňovat přidělení bytů pro občany Smidar a přidružených obcí. V případě, že nebude dostatečný počet místních uchazečů, předpokládá se, že bude uskutečněna nabídka těchto bytů v širším územním celku. Zastupitelstvo současně rozhodlo s užíváním práva bytů na dobu 1 roku s tím, že bude každoročně přehodnocována sociální potřebnost jednotlivých uživatelů a smlouva potom každoročně obnovována.

A nyní několik slov k představě vlastního chodu DPS:

Nájemce bude muset odebírat alespoň jednu pečovatelskou službu za úkony pečovatelské služby dle vyhlášky č.182/1991 Sb. Občanům – nájemcům jsme schopni nabídnout tyto služby:

- donášku léků
- zajištění nákupů
- zajištění obědů
- jednoduché ošetrovatelské úkony

- práce spojené s udržováním domácnosti
- velký úklid bytu, úklid po malování, mytí oken
- zajištění kulturních programů
- zajištění služeb /pedikura, kadeřnictví/
- běžné úkony osobní hygieny atd.

Úkolem zastupitelstva bude po určité době přehodnotit stanovená kritéria a případné smlouvy upravit tak, aby byla na jedné straně zajištěna spokojenost uživatelů a na druhé straně, aby obec byla schopna splatit poskytnutý úvěr a zajišťovat nadále provoz DPS.

Marie Rajmová
místostarostka

Celkové nájemné v Domě s pečovatelskou službou na Loučné Hoře

Nájemné se skládá z těchto položek“

Byt pro jednu osobu: cca 30 m²

- nájem za 1 m ² činí 50,-Kč	1.500,-Kč
- nájem za společné prostory	150,-Kč
- vodné a stočné – záloha	60,-Kč
- užívání kolárny, přístřešku pro popelnice	100,-Kč
- náklady na teplo, ohřev vody dle poměrových měřidel tepla a teplé vody – záloha	500,-Kč
- záloha na elektriku dle určení každého občana cca	500,-Kč
- úhrada za elektrickou energii a teplo ve společných prostorách dle koeficientu 2% z celkové faktury	190,-Kč

Nájemné celkem cca	3.000,-Kč

Byt pro dvě osoby: cca 49 m²

- nájem za 1 m ² činí 50,-Kč	2.450,-Kč
- nájem za společné prostory	300,-Kč
- vodné a stočné – záloha	120,-Kč
- užívání kolárny, přístřešku pro popelnice	100,-Kč
- náklady na teplo, ohřev vody dle poměrových měřidel tepla a teplé vody- záloha	1.000,-Kč
- záloha na elektriku dle určení každého občana cca	1.000,-Kč
- úhrada za elektrickou energii a teplo ve společných prostorách dle koeficientu 4%z celkové faktury	400,-Kč

Nájemné celkem cca	5.370,-Kč

Plnění úkolů v oblasti investiční a neinvestiční činnosti OÚ Smidary.

Mezi nejvýznamnější úkoly OÚ Smidary patří realizace investiční a neinvestiční politiky, která byla schválena v rozpočtu na rok 2004.

Nejvýznamnější stavbou, která nebyla v minulosti a nebude ani dlouho v budoucnosti překonána je DPS Loučná Hora v celkových investičních nákladech 18,900.000,-Kč. Stavba je před dokončením do 30.6.04. V souvislosti s dokončením jde o tyto etapy:

I - 1.5.04 – 30.5.04 projednání obsazení DPS

II - protokol o předání a převzetí DPS

III - kolaudační řízení

IV - slavnostní otevření

V - nastěhování obyvatel do DPS

Jedná se o velmi důležité úkoly, které budou vyžadovat maximální pozornost, aby byly důsledně splněny a objekt, který je v majetku obce plně sloužil svému účelu.

V současné době je před dokončením chodník ke škole v celkové hodnotě 458.000,-Kč. Již dnes je možno konstatovat, že firma Novostav s.r.o. Hradec Králové se svého úkolu zhostila dobře, o čemž svědčí příznivé ohlasy občanů. Myslím, že tím byl nastolen trend výstavby dalších chodníků i když i zde bude třeba posuzovat důležitost z hlediska celkové potřeby. Dále je třeba uvést, že po úplném dokončení včetně terénních úprav bude nutné posoudit úpravy prostoru mezi chodníkem a komunikací a bude třeba sladit iniciativu občanů s celkovou koncepcí úpravy výše uvedeného prostoru, aby úprava byla provedena komplexně v celé délce chodníku. Proto bude třeba, aby OÚ stál v čele tohoto procesu.

Další akcí, kterou bude realizovat taktéž firma Novostav HK v celkových rozpočtových nákladech 697.961,-Kč bude chodník od školy do Červeněvsí, čímž dojde k bezpečnému propojení obou obcí. Je možné, že v době vydání zpravodaje budou práce v plném proudu. Je možno doufat, že i tato stavba bude provedena v solidní kvalitě a po dokončení bude sloužit svému účelu.

I další akce, které se mají realizovat v letošním roce a to dokončení vjezdů u chodníku na náměstí, chodník v Chotělicích a úpravy na komunikaci v Loučné Hoře před panem Krylem bude provádět firma Novostav HK. Tyto akce se v současné době připravují s tím, že budou provedeny ve II. polovině 2004 v celkové rozpočtové hodnotě 705.000,-Kč.

Dále je v rozpočtu na letošní rok rezervována částka 350.000,-Kč na dovybavení zubní ordinace po uvedení ordinace do provozu. Zatím je situace velmi neuspokojivá.

Částka 100.000,-Kč je na výměnu světelných těles u veřejného osvětlení v Křičově, v současné době se připravuje zahájení této akce. V rozpočtu je také vyčleněna částka 110.000,-Kč na přípravu pozemků pro výstavbu rodinných domků v lokalitě u školy.

Velmi intenzivně se připravuje projekt na rekonstrukci jídelny v základní škole s tím, aby vše bylo připraveno na realizaci v roce 2005.

Taktéž se připravuje projekt na opravu budovy OÚ v Chotělicích.

Úsilí obecního úřadu je plně zaměřeno k tomu, aby stanovené úkoly v rozpočtu v investiční a neinvestiční činnosti byly splněny.

Josef Gracík
př.stavební komise

Obecní zastupitelé jednali !

O poslední dubnové zasedání obecního zastupitelstva projeví tentokrát občané Smidar a okolí nebývalý zájem. Přišli, aby si poslechli a něco se dověděli o Novobydžovské nemocnici od ředitelky nemocnice MUDr.Fišerové, která se účastnila druhé poloviny zasedání.

Zasedání mělo spád a bylo vedeno tentokrát panem Gracíkem. V první části zasedání jsme byli informováni :

- o příspěvku do mikroregionu Novobydžovsko ve výši 7.675,-Kč
- kronikářem obecní kroniky byl jmenován pan Josef Gracík
- OÚ je akcionářem VAKu a jako delegátka byla zvolena p.Rajmová
- o odměnách poslanců za I.pol. 2004 v celkové částce 28.000,-Kč, tedy v průměru 2.000,-Kč na jednoho poslance
- nedávno vybudovaná malá prodejna potravin v Loučné Hoře skončí činnost
- ustavena komise pro výběr uchazečů do DPS v Loučné Hoře
- o výši nájmu v DPS a zvolením pracovnice tohoto zařízení p.M.Rajmové, stávající místostarostka obce

K tomuto bodu se rozvinula diskuze, zda neměl DPS stát spíše ve Smidarech, když v Loučné Hoře není základní občanská vybavenost ani ideální spojení. A zda by pracovnice DPS neměla mít zdravotnické vzdělání a jak to bude v případě vážných zdravotních potíží některého z obyvatelů DPS. Na připomínky odpověděl p.Gracík, že stavba DPS jest projekt , který byl přebrán od minulého zastupitelstva a že situace je taková jaká je a je třeba se s ní vyrovnat. Pokud jde o zdravotnické vzdělání pracovnice DPS není třeba, neboť se počítá s důchodci bez vážnějších trvalých potíží. Větší zdravotní zásahy budou řešeny standartním způsobem.

Ve druhé části zasedání si občané vyslechli vystoupení ředitelky Novobydžovské nemocnice k současnému stavu a reorganizaci. Z celého vystoupení lze odvodit:

- kraj převzal od státu nemocnici velmi zadluženou
- nemocnice se prostě zbavil tím, že ji předal novému majiteli a to akciové společnosti, kde držitelem akcií je rada Královéhradeckého kraje, akcie mají být neobchodovatelné aby nemohlo dojít k využití nemocnice ke komerčním účelům nebo vytunelování, přitom nemocnice, coby majetek akciovky musí být zisková jinak následuje konkurz a likvidace nemocnice
- úkolem ředitelky nemocnice je právě to, aby nemocnici zbavila zadluženosti a to i za cenu reorganizace – a právě to bylo předmětem petic, podepsovaných občany po celém regionu – ovšem bezvýsledně
- bylo zrušeno dětské oddělení a celé dětské poradenství a nemocnice bude následně zaměřena na rehabilitační procesy včetně regionu Jičínska. Dále na pacienty tzv.LDN kdy k Bydžovské nemocnici připadne zařízení z Nové Paky, které bude zrušeno.

Dále tu bude základní chirurgie a i ta nesmí být prodělečná. Již nyní jsou ale problémy, neboť počet operací zde klesl v poslední době o 40%. Za rok 2003 vyprodukovalo toto oddělení ztrátu 10 milionů. Na dotaz, co se bude dít, když se situace nezlepší, zněla odpověď, že to bude velký problém. Jak by byl řešen, můžeme si lehce domyslet.

A potom přišly dotazy. Jak to bude s dětským poradenstvím, kam se budou vozit závažné dětské případy, jak bude vypadat pohotovostní služba, jak bude vypadat záchranná služba, proč se stavěla porodnice, spojovací tunel, nekvalitní přístroje.

Odpovědi paní ředitelky MUDr.Fišerové:

- výstavba porodnice, její zrušení, zrušení gynekologie, spojovací tunel – to vše je věcí minulého managementu s tím se nedá nic dělat. Já jako ředitelka mám jediný úkol – využití toho co bylo třeba i špatného takovým způsobem, abych nemocnici dostala k zisku
- pokud jde o dětské poradenství rodiče si vyzvednou dokumentaci v nemocnici a budou informováni kam se mají obrátit
- záchranná služba rychlé pomoci bude stejná jako dosud. Vážné zdravotní případy dětí vyžadující hospitalizaci bude řešit Jičín. V jednání je zlepšení dostupnosti
- pohotovostní služba je po 22. hodině zajištěna v nemocnici a je vyhodnocována
- na připomínku, že pacienti jsou odesíláni na ultrazvuk přes celý Bydžov k soukromé lékařce a nemocnici tak uniká příjem připustila, že tomu tak skutečně je a je to chyba bývalého managementu a že jednání o přechodu tohoto zařízení do služeb nemocnice zatím nedopadlo.

A co říci závěrem? Nemocnice již nikdy nebude taková jaká byla, dostupnost péče lepší nebude, budoucnost chirurgie je ohrožena. Petice občanů nic nez mohly, neboť přišly v době, kdy vše již bylo rozhodnuto. Ani v dostupnosti návštěv Jičínské nemocnice se patrně nic podstatného nezmění. Až budoucnost ukáže, zda je lepší být nemocnicí v majetku kraje nebo jako akciová společnost. Až budoucnost ukáže, zda tzv. neobchodovatelné akcie zabrání obavám, aby nemocnice v budoucnu nebyla čistě komerčním zařízením.

VELFR

KOMUNÁLNÍ ODPAD

Obecní úřad ve Smidarech rozesílá upomínky občanům, kteří doposud nezaplatili poplatek za komunální odpad za rok 2004 podle zákona č.185/2001 Sb., o odpadech, 565/1990 Sb., o místních poplatcích ve znění pozd.předpisů a dle místní vyhlášky.

Jedná se o 54 chalupářů a 13 občanů s trvalým pobytem ve Smidarech včetně přidružených obcí. Tento poplatek mohou občané zaplatit nejpozději do 15.5.2004, jinak bude zvýšen o 50%.

OÚ

DOPISY ČTENÁŘŮ

CO SE BUDE DĚLAT PRO SMIDARSKOU MLÁDEŽ?

Mnozí z vás jistě neví, že se před několika měsíci dva lidi z naší party osmělili a zašli za panem starostou s prosbou o klubovnu pro mládež. Bohužel se několikrát vrátili s nepořízenou. Dostali jsme totiž nabídku scházet se na obecním úřadě a pobývat tam v době úředních hodin, což znamená každý den do 16. 00 a kromě víkendů. Tento nápad mnoho mých vrstevníků zaskočil. Nedokážu si totiž představit, že by nás pracovníci obecního úřadu strpěli. Samozřejmě existuje více názorů proti. Většina členů naší party totiž dojíždí do školy a vrací se v půl čtvrté autobusem, takže zajít na „pokec“ na půl hodiny nemá smysl, další část v týdnu pobývá na intru a pro ně tím pádem není vůbec žádná možnost schůzek. A já? Každý den jezdím do školy do Pardubic a vracím se kolem osmé hodiny večer. Pardon, teď už ne v osm, ale spíš v devět, protože vlak, který jezdil v 19.18 ve Smidarech již nezastavuje. Pro naši obec jistě nebylo potřeba, aby tu zastavoval. Pro mě tedy tato možnost taky padá.

Samozřejmě jsme dostali ještě jeden návrh, že bychom mohli požádat chovatele, aby nám poskytli místnost ve starém zámku. Tato nabídka sice nebyla ještě prodiskutována, ale kdo by riskoval, že nám spadne kus stropu na hlavu? Všichni vidí, jak to vypadá zvenčí a mají strach tam vstoupit a nemůžete vyloučit možnost, že při dnešních přírodních podmínkách tato budova nedopadne jako místní kostel a nebude do ní zakázán vstup. Tak proč bychom tam měli kempovat zrovna my?

Naše představa byla jednoduchá, ale někomu se zřejmě nemusí líbit. Chtěli jsme postavit malou místnost. Doposud se tak dělo nelegálně na místním splavu, ale vždycky se našel nějaký závistivec, který nám ještě nedostavenou boudičku zboural. Proto jsme sedávali na betonové zídce a nekompromisně dělali „bordel“. V chladných letních večer jsme zasedli lavičky u kostela a rozebírali, jak je to tady hrozné. A to se nelíbilo ani pracovníkům obecního úřadu (kteří nám zabavili lavičky), ani občanu bydlícímu naproti, který již není mezi námi. Takže v létě děláme jen *bordel*. V zimě se scházíme méně, protože nás počasí vyžene brzy domů, ale najdou se chvíle, kdy se sejdeme – na autobusové zastávce nebo ve zdravotním středisku. I zde děláme nepořádek, ale pro kuřáky (kteří se na tom nejvíce podílí) tu chybí **aspoň** ty popelníky. Jsou mezi námi i tací, kteří si vezmou koště a aby měli kde sedět a přebývat, zametou si. Na zastávce se objevuje další problém, který se bohužel snažíme vyřešit dlouho, ale zřejmě se s ním nedá nic dělat. Tento problém jen naznačím, chci být trochu ohleduplná a diskrétní. Tam se můžeme scházet pouze ve večerních hodinách, konkrétně po páté večerní, kdy se zavře obchod. Od toho se dostáváme k hlavnímu problému. Kde se máme scházet?

Žádnou místnost nám nikdo neposkytne a nikdo nám ji i přes naše velké přání nepostaví! To se řekne, že na to nejsou peníze. Jenže nám by stačilo jen málo – na pár cihel, plechovou střechu, kamínka a elektriku. Někdo si řekne, že i to stojí moc, ale já si myslím, že tu bydlí několik zedníků, elektrikářů, kteří by se nás ochotně zbavili a tudíž by nám radši něco postavili, než aby nás museli poslouchat na náměstí, z kterého se všechno rozléhá po celé vesnici. Tím narážím na sponzorskou pomoc. Také jistě někdo z místních obyvatel vlastní stará kamínka.

V zimních měsících jsme bohužel nuceni se stýkat v hospodě. Tam z nás asi taky nejsou moc nadšený, protože jsme jen chudí studenti a pokud chceme do tepla chodit každý den, máme tak na jedno pivo či jednu limonádu. Starší vrstevníci jsou na tom o něco lépe, už si vydělávají, ale tím, čím procházíme, oni prošli taky a za jejich dob se nic nedělo a jsem si jistá, že ta doba trvá minimálně už deset let. To mi věřte!

Vyhrabala jsem totiž článek deset let starý, kdy se mládež snažila, aby se taky dělalo něco pro ně. Mám však pocit, že za těch deset let je to tady ještě horší. Spíše se vše obrací proti nám. To my děláme všude bordel, chodíme ven místo abychom seděli doma, koukali na televizi, propadali tak depresím a kynuli! Všem lezeme na nervy, když se pohádáme s rodiči, nemáme ani kam vypadnout. Je mi líto, že v okolních vesnicích tuto možnost mají. Hodně dlouho jsem jezdila do Ohnišťan, kde měla mládež klubovnu v nevyužitém baráčku a mohla tam pořádat oslavy, vybláznit se nebo jen tak kecat. Teď už mají baráček jiný, ale stále mohou dělat oslavy a dělat „bordel“ na jednom místě. Stejně to je i ve Vinarech a ve Smidarské Lhotě. Pokud jste si všimli, v obcích, které nespádají pod Smidary. I já jsem přemýšlela, kde oslavím své dvacáté narozeniny. Naše obec mi bohužel neposkytuje žádný plac, tak jsem se obrátila na starostu Smidarské Lhoty a to kulaté čísličko oslavím v jejich klubovně. A je to obec mnohem menší, počet mládeže je minimální, která se schází s námi a také by ráda viděla, aby se něco dělalo tady, v naší obci.

Na to, že se scházíme, se vztahuje jen samá kritika ze strany dospělých a nikoho nenapadne, že by nám stačilo jedno stálé místo a byl by klid. V rozpočtu na nový rok se na nás nemyslí, peníze se sypou na jiné strany. Hlavně, že budeme mít chodník do Červeněvse za již přesně známou cenu, 700.000,-. Nemyslím si, že je nutný nějaký super chodník pro pár lidí, z nichž většina jezdí na kole. Pochybuji, že člověka napadne sesednout z kola, „bezpečně“ přejít silnici, vynést kolo po schodech a potom hurá jet. Není jednodušší jet přímo po silnici a přejít až u školy? Nápad vystavět chodník nikomu neberu, ale jistě by to šlo i levněji. Nestačila by jen upravená cestička jako jsou cesty na Hradčanech?

A kde vidíte v rozpočtu nějakou korunu na kulturu? Jediné kulturní akce jsou tu zábavy, ale ty tu máme jen na jaře a na podzim a navíc to každému nevoni. Jsme mladí a rádi shlédneme nějaký film, zajdeme do divadla, ale tyto možnosti zde nemáme. Kino tu bylo zrušeno, v Bydžově je stále plno, takže vyrážíme do Hradce. Samozřejmě autem, které nám půjčují rodiče a tím pádem riskujeme i rodinné problémy. Nikdy nevíte, co se může stát. A do divadla? Jedině z vlastní iniciativy a to v Novém Bydžově nemáte šanci, když se většina vstupenek prodává v předplatném či protekčně. Zde by byla šance, aby se domluvili starosté, objednali autobus a vyhlásili v rozhlase zájezd do divadla. Toto je však jen takový nápad a nemůžu říct, že by se osvědčil, avšak je to nápad, který by mohl vést k přemýšlení, co dělat se zkulturněním naší obce. Pochybuji, že všichni občané s radostí sedí doma a v žádném případě se nenudí.

Teď bych se ráda vrátila ke klubovně pro mládež. Nedávno se mezi námi objevil návrh, že bychom mohli k našim účelům použít bývalou prádelnu v blízkosti nádraží. Bohužel ani tento nápad nevyšel, protože majitelé nesouhlasili ani s pronájmem. Nikdo se za nás nepřemluvil a přitom by od nás byl klid, nikdo by si nemohl stěžovat na hluk a nepořádek, byli bychom dost daleko. Samozřejmě jsme také spekulovali o tom, zda bychom tam vůbec chodili, když je to tak daleko, ale kdybychom měli alespoň něco, jistě bychom si tu procházku udělali.

Na závěr bych ráda řekla, že jsem se do psaní článku s tímto tématem pustila s pocitem nejistoty a možná už nedoufám, že za mnou budou stát všichni mí kamarádi, ale i přesto, že jsem v tom možná sama, věřím, že se konečně bude něco dít a že to tu zůstane i pro další generace. Pro děti těch, kteří se žádného dění nedočkali. Pro děti těch, kteří si dnes již vydělávají a už nepotřebují oddych od rodičů. Na druhou stranu věřím, že i tito starší vrstevníci se mezi námi objeví (POKUD SE BUDE NĚCO DÍT!!!).

ALENA DĚDKOVÁ

SMIDARSKÉ OZVĚNY /duben 1993/: I MLADÍ SE CHTĚJÍ BAVIT

Kam u nás ve Smidarech za kulturou? Vyplnit si svůj volný čas kinem, zacvičit si nebo se sejít na diskotéce? Často si smidarská mládež klade tyto a podobné otázky a výsledek je stále stejný. Je naplánováno, že ..., ale náš ročník to asi bohužel nestihne. Museli

bychom se sejít a utvořit kolektiv, který by měl snahu něco zorganizovat. Nemáme však pro to podmínky /finance, prostory apd./ A tak nám nezbyvá, než se jít pobavit do okolních měst či vesnic. Jak rádi bychom zde měli kulturní dům, abychom mohli pozvat také my své přátele a pochlubit se, kde se můžeme u nás pobavit, ale bohužel každá mládež odtud raději odjede. Bude to tak dál - a nebo nastanou změny, které bychom si velmi přáli?

Nebudu se již dál o tom rozepisovat. Mám raději činy než slova.
Za smidarskou mládež M.Zmátlíková

Změnilo se něco po více než 10 letech? No, jistě. Máme přece kulturní dům. Spíše však hospodu. A zde je možnost navštěvovat koncerty, které pořádá v sále této budovy nájemce pohostinství. Ovšem na druhé straně zase zmizelo to dlouholeté shromaždiště veškeré smidarské mládeže, kde se každodenně scházivali ti mladší i starší, aby zde sportovali a bavili se. To nahrazeno nebylo. To bylo jenom zlikvidováno. Toť vše. Je to málo, hodně nebo vůbec nic? Co si o tom myslí mladí?

VELFR

Je v naší obci skutečně na silnicích bezpečno ?

Na jednom z posledních zasedání zastupitelstva v naší obci se objevily připomínky k nebezpečným úsekům na místních komunikacích. Jednou z nich byla nebezpečná křižovatka u základní školy. Připomínky směřovaly na nevhodnost přechodu a dále na bezohlednost řidičů, kteří zde překračují předepsaných 50km/hod. Padl také návrh na snížení rychlosti na 40km/hod.

Zdá se mi, že jednou z příčin je to, že zde je sice umístěno trojúhelníkové předepsané značení, ovšem lehce přehlédnutelné hlavně pro cizí řidiče. A je-li skutečně tento úsek, hlavně pro děti, nebezpečný, nedalo by se udělat trochu víc nad zákon? Co třeba takhle podívat se jinak, jak tam to řeší. Myslím tím např. z obou stran umístění výrazného bilbortu s označením pozor škola. A na silnici rovněž umístit nápis pozor děti nebo škola a ještě siluetu dítěte. Alespoň tak jsem to viděl tam, kde je škola umístěna v blízkosti rychlostní komunikace. A pokud jde o přechod, přemístit jej blíže směrem k domu pana Vondráčka tak, aby navázal po přejití na chodník u pana Nováka. A na silnici do školy pak umístit retarder, který by zabránil rychlému výjezdu na silnici. Jistě namítnete, kdo to bude platit. Ale při úvaze, že chceme zajistit bezpečnost dětí z Červeněvsi vybudováním chodníku, což bude investicí za téměř 700.000,-Kč, by byla tato položka celkem zanedbatelná. A možná, že by dokonce i rodiče, kdyby se jim vysvětlilo o co jde, přispěli nějakou tou částkou.

VELFR

Chodník za třičtvrtě milionu? ANO či NE ?

Nevěříte? Ale ano. Je to jedna z akcí rozpočtu na rok 2004. Prakticky jde vlastně o obnovu starého jednoduchého škvárového chodníku, který zhruba před 40 lety zanikl, a který nyní chceme za pouhých 700.000,-Kč obnovit. Důvodem je zvýšení bezpečnosti hlavně dětí, které docházejí - spíše dojíždějí, do ZŠ. Jde jenom o to, zda to má být chodník jako autostráda s možností čištění v zimě pomocí traktoru a radlice a nebo by stačila tzv. cyklostezka v šíři 1 m se živичným podkladem a penetrací.

A nebo - nebylo by lepší akci odložit a provést raději cestu a kanalizaci v nejhorší části Smidar na Hradčanech, kam nechtějí zajíždět ani popeláři. Co myslíte?

VELFR

OZVĚNY SMIDARSKA - JAK DÁL ?

Ve dvacátém osmém čísle tohoto časopisu, který vydával a nadále vydává obecní úřad byl zveřejněn článek "Historie a budoucnost tohoto časopisu". Mělo to být jakési zamyšlení, úvaha, ale i výzva jak dál. Neboť od 25.čís-la se články od toho, který se na jeho obsahu nejvíce podílel - pan prof. Vaníček - již neobjevily. Od té doby vyšla již další čtyři čísla, pochopitelně s jiným obsahem, jiným zaměřením a povšechnějším obsahem.

A tak mě napadlo. Jestli si občané vůbec přejí časopis vydávat? V čem vidí jeho smysl. Jaký by ho vlastně chtěli mít. Co tam postrádají, na co by se měl časopis zaměřit. Jak se jim zamlouvají informace v časopise. Jsou dostatečné? Mají dostatečné informace o práci obecního úřadu

a zastupitelů, o závěrech z jednání rady, zasedání zastupitelstva?

A tak mě napadla myšlenka. Proč se jich tedy nezeptáš? Ovšem jakým způsobem, koho a kdy? A tak jsem se občanů - čtenářů časopisu zeptal. Vždyť těch čtenářů prostřednictvím kterých se časopis dostává do více jak 150 rodin je dost a jistě budou mít nějaký názor.

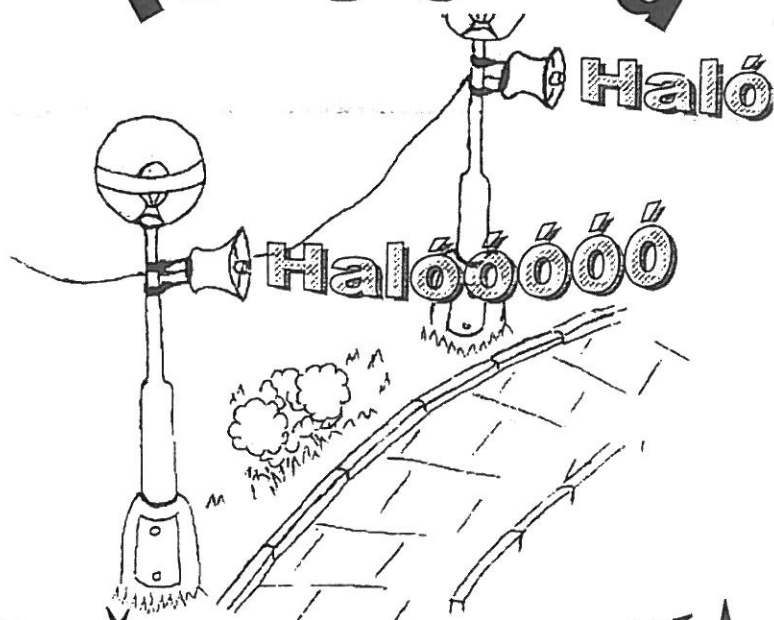
A co jsem se všechno dozvěděl - to posuďte sami!

Tak především - téměř všichni čtenáři se shodli na tom, že jim budou chybět články, eseje a povídky z osobitého a vtipného pera profesora Vaníčka. Těm starším totiž umožňoval vrátit se do časů jejich mládí a trochu si zavzpomínat. Těm mladším zase dával možnost seznámit se s tím, jak se zde kdysi žilo, sportovalo, jaká zde byla kultura. A to jim dávalo možnost srovnání s dneškem a třeba se i inspirovat. Více jak polovina čtenářů by se zase ráda dozvěděla, o čem přemýšlí současní zastupitelé, které si zvolili. Jaké mají plány do budoucna - mají-li vůbec nějaké, kterými by obohatili život v obci. Jak zlepší životní prostředí, kulturu v obci, pořádek v obci. Kdo bude tyto akce realizovat, které firmy a za jaké peníze. A právě v tomto časopise se mohou projevit, přijít se svými myšlenkami. Občany by zajímal detailní rozpočet obce a jeho plnění v průběhu roku. Prostě a srozumitelně! Na co vydávají peníze z rozpočtu. Peníze nás - daňových poplatníků. Podávané informace by měly mít více reality než nic neříkající formulace. Někteří občané uváděli, že plánované akce by měly být ve značném předstihu zveřejněny právě v Ozvěnách, aby se občané mohli k jednotlivých akcím vyjádřit.

Vyskytlo se i několik připomínek, že zápisy ze zasedání zastupitelstva jsou stylisticky nedokonalé, svou strohostí a úředním jazykem nevystihují problematiku jednotlivých řešení. A že ani připomínky občanů na zasedáních zastupitelstva zde nejsou uváděny.

Někteří čtenáři zase uváděli, že mají všechna čísla časopisu pečlivě schovaná a čas od času v nich znovu listují a jsou dokonce součástí jejich knihovny, aby jednou jejich potomci věděli, jak se kdysi žilo, když jsou kroniky obce prakticky pro veřejnost nedostupné. Mladí čtenáři zase poukazovali na to, že se v obci nic nedě-

Tady jsou

OZVĚNY SMIDARSKA

lá pro mládež - klubovna, hřiště apd. Ti z okolních vesnic zase uvádějí, že by měl mít časopis větší reklamu v rozhlase. A co třeba prodávat časopis i v prodejnách v Loučné Hoře a Červeněvsi?

Když jsem opět pročítal všechna čísla časopisu od roku 1991 domnívám se, že by všechna čísla za 10 let měla být svázaná a zaregistrována v místní knihovně pro budoucí generaci. A možná, že by stálo za zvážení vyjmout z těchto čísel všechny články od profesora Vaníčka a vydat je jako celek třeba s názvem Průvodce historií starých Smidar. Jistě by byl zájem. A snad by se i nějaká ta koruna v rozpočtu našla na realizaci.

Nakonec jsem byl velmi překvapen nápaditostí a zájmem čtenářů. Svědčí to o jednom. Že přece jen nejsou tak apatičtí a lhostejní k dění v obci, jak si někdy mylně myslíme. Jenom se ostýchají vyjádřit svůj názor. I když nevím proč. Ze všeho jsem si udělal obrázek, že je třeba dostatek informací o životě obce, jistota, že jejich připomínky budou brány vážně a že mohou svým postojem přispět k pořádku a k lepšímu životnímu prostředí. Že mohou ovlivnit účinně život v obci tím správným směrem. Že informovanost bude na patřičné výši, náměty budou realizovány, nedostatky odstraňovány a že vše bude tak, jak slibuje článek v 29. čísle časopisu: "Občane, i ty máš právo rozhodovat"! Nic víc a nic míň.

A ještě připomínka dopisovatelům. Ne vždy musí být zpráva nebo článek v souladu se stanoviskem redakce nebo OÚ. Je však záměrem dát každému prostor bez jakékoliv cenzury. Úprava může nastat jediné po stránce stylistické a jazykové. Příspěvky posílejte nebo předávejte osobně Evě Řeháčkové na Obecní úřad ve Smidarech.

VELFR

" | U NÁS SE KRADE ! "

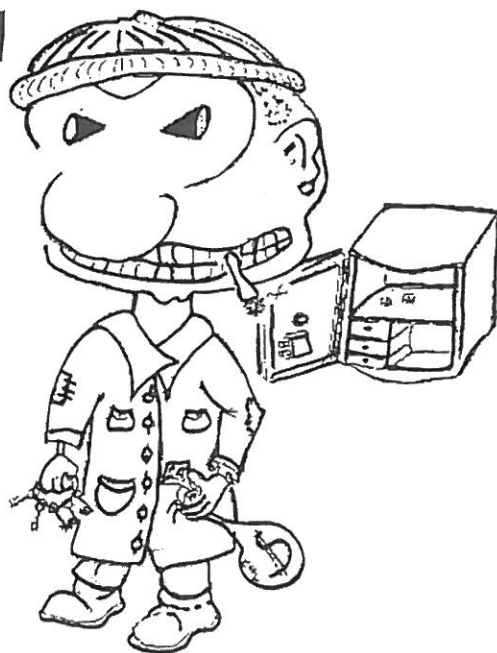
Je takové rádo by lednové zimní ráno. Po předchozí oblevě sníh trochu umrzl a většina chodníků je jako zrcadlo a chůze po nich se stává nebezpečnou. Mráz se také moc nevyznamenal. Jenom nesměle vytvořil na oknech ledové ornamenty. Pouliční světla ještě blikají do noci, neboť tato vládkyně ještě nepředala svoji moc probouzejícímu se dni. Ale přece. Zdola od kostela, od benzínové pumpy a z Hradčan se pomalu a opatrně pohybují postavy, které neomylně míří k zastávce, aby mimo obec, jak se říká, svůj chléb dobývaly. A na školce se již také rozsvítila okna, aby školka byla připravena na příchod těch nejmenších.

I prodejna Jednoty již svítí a prodavačky uvnitř zase připravují vše na ranní nápor koupěchtivých zákazníků. V obci je ještě ticho a jenom sem tam projíždějící auto naruší ten všudepřítomný klid.

Přichází sedmá hodina - v prodejně budou otevírat. A již přichází první zákazník, podupává, mne si zmrzlé ruce a čeká. A netrvá dlouho a přichází další a další. Ti všichni chtějí svým nejmilejším připravit chutnou snídani. Ti totiž vědí, že rohlíček z Hořic je nejkřupavější a houska z Bydžova nejchutnější. Žádné jiné totiž doma nechtějí a tak se prostě musí vyhovět. Později, než skutečně brzy ráno, by mohlo být pozdě.

Ž i v o t v o b c i n e o m y l n ě z a č í n á .

A zdá se, že ten ospalý a nevlídný lednový čtvrtek bude jako každý jiný. Lidé si nakoupí, trochu pokecají před prodejnou, zakoupí tisk, poplatí složenky na poště a pak hajdy domů. A to se pomalu blíží desátá hodina, lidé se pomalu vytrácejí a za chvíli nikde ani živáčka. Oživení nastane zase až kolem třetí odpoledne. To když se

lidé vrátí od autobusu a z místní Tiby. Nakoupí, vyřídí svoje záležitosti a po šestnácté hodině bude zase mrtvo. A potom zase v podvečer. To když smidarská odrostlejší mládež (pokud zde ještě nějaká je) vyjde do ulic, aby se shromáždila před Jednotou či u zastávky nebo u lékárny a zde řešila svoje problémy. Jinak to totiž nejde. Mladí nemají ani klubovnu či dřívější Sokolovnu, kde by se mohly pobavit. A potom až skutečně s příchodem večera se trousí postavičky a míří k jedinému cíli. Do místní hospůdky v Sokolovně. Díky alespoň za to, že se ji již minulý starosta pan Šefara rozhodl vybudovat i když s celou řadou nedostatků, řekněme tak nějak amatérsky. Ale jak říkám, zaplať Bůh za to. Takže takový normální všední smidarský den.

Ale zdá se, že přece jenom ten druhý den bude jiný, že se něco děje. Lidé nějak nápadně dlouho postávají před prodejnou a o něčem diskutují. A pak již do stánku s tiskem přichází první zákazník a ještě ani nezavřel dveře a už hlaholí. Tak už je tady zase máme. A na můj nechápavý pohled utrousí. No přece!! Ti syčáci - lapkové. Zase a to již potřetí vykradli paní Zátrokovou. A dodává. Však ty na tom nejsi o moc lépe, vlastně hůře. Vždyť tebe vykradli již čtyřikrát. Přitakám. Ano, skutečně, to je pravda. A přichází druhý a mluví o stejném. A ještě si přidává. Zdá se, že se jim u nás líbí. A pak přicházel další a další a všichni zpívali stejnou písničku. Krade a loupí se čím dál víc. A hned si vzpomněli na školu, která byla vykradena již dvakrát, aby si zloději odnesli potraviny a počítač. A Jednota, ta byla vykradena také nejméně třikrát. Dokonce byl zaznamenán i pokus o krádež auta z ulice u hřbitova. Zloděj skončil na sloupku u benzinové pumpy a ač pronásledován panem Kodrem zmizel. A krádeží v místní Jednotě přímo z regálů, těch bylo také požehnaně hodně. Ale ani vesnice nezůstaly ušetřeny návštěvy nenechavců. Z vily JUDr. Doležala odcizili elektroniku a zbraně. Na hřbitově v Chotělicích zase ukradli větší počet věnců. V Červeněvsi byl zmařen pokus o lup v rodinném domku. A to jsem ani nezaznamenal všechno.

Ale již přichází další, trochu postarší občan a ten vše lapidárně shrne. Toto jsme přece dříve neznali. To jsou ty móresy a morálka z velkých měst, které se k nám šíří jako lavina, jako epidemie. Vždyť kdo dříve znal slova jako mafiáni, vytunelování, akciové podvody, mladiství zločinci, povaleči. Ty máme dokonce i v obci. A nikdo si s nimi neví rady. Pobírají podporu, povalují se u čekárny autobusů či v blízkém obchodě, pokřikují na občany. Nikdo s nimi nic nesvede. Nikdo na ně nemůže. A zákon? Ani náhodou! Máme přece demokracii a lidská práva! Tak co! A potom ještě dodává. Víš, já jsem již starší a leccos pamatuji. Kdysi zde bývala četnická stanice. A dokonce ještě dlouho po roce 1945. Jistě pamatuješ pana Krcha, kterak neúnavně objížděl Smidary a okolí. A nejenom to. Dříve zde byl i městský uniformovaný strážník pan Kroupa. Toho jako kluk přece také musíš pamatovat. Přitakám a dávám k dobru - jak nás proháněl na kostele či předváděl domů, když jsme se potulovali večer po setmění. A potom ještě ponocný a polní hlídač Vršťala s úřední peckou na klopě kabátu jako muž zákona. Běda každému, koho chytil při polním pichu. A dnes? Darmo mluvit. Vůbec nechápu, proč alespoň něco z toho, co bylo dobré se neobnoví - neopráší.

Což takhle vzít za slovo pana ministra Grosse s jeho sloganem, že policii musíme dostat blíže k lidem. Nevím zda myslel blíže k lidem jenom v Praze nebo i v obcích jako jsou Smidary se svými dalšími čtyřmi obcemi na území poměrně rozlehlém. Zde policajta prakticky nevidíš, jediné snad v noci, kdy projedou autem. Všechno se přece vyvíjí a mění. Tak proč nevystoupit z řady, nebát se a nepožádat o obnovení služebny v obci, která zde kdysi byla. Máme nový region novobydžovsko. Tak proč bychom nemohli mít i novou organizaci - policii. A co takové žádosti brání. Snad jenom trochu té odvahy přijít s něčím, co se vymyká současnému zaběhnutému pořádku. A kdybychom neuspěli? Tak se přece svět nezbortí, byl by to alespoň pokus o něco nového. Ale možná se situace vyvine časem tak, že se toto řešení stane nutností.

PLESOVÁ SEZÓNA 2004

Vratme se spolu ještě na chvílečku zpět, do těch nedávných zimních měsíců, do měsíce ledna, února a počátku března. Do těch měsíců "masopustních a plesových". Do doby, kdy se lidé jak se říká mohou hodit do gala a vyrazit již tradičně za svou zábavou do plesové sezóny. Ano, i u nás v obci začaly v lednu plesy. A to již tradičně 15.1. se jako první ples koná

MYSLIVECKÝ.

Ten je znám především svojí bohatou tombolou. Vedle cen obvyklých jsou zde i ceny atraktivní, tzv. trháky. Jsou to bažanti, zajáci, srnky. Ale jako hlavní cena je to především kňour - prasátko. Tentokrát tomu tak, bohužel, nebylo. Nepodařilo se ho totiž ulovit. Buď se odstěhoval a nebo byl prostě chytřejší než páni myslivci a vždy se včas uklidil do bezpečí. Ono to však nebylo tentokrát jednoduché ani s tou další zvěří. Je jí totiž čím dál méně. A tak měli myslivci co dělat, aby dostáli tradici. Ale i tak byla nakonec tombola bohatá a po lístcích se jenom zaprášilo. A ještě jednu potěšitelnou zprávu měl letošní ples. Hudbu! Ano prosím, úplně zbrusu novou hudbu. Myslivci tentokrát opustili tradici a vyrukovali se zcela novou kapelou, kterou prosadili někteří jednotlivci. A ukázalo se, že to byl vynikající tah. Všichni byli na výsost spokojeni. Muzikanti s vynikající zpěvačkou dokázali zvládnout snad všechny hudební styly. Každý si přišel na své. A když přece jenom začala zábava poněkud váznout, kapela hned nasadila něco oblíbeného ze svého repertoáru a jelo se dál. Účast nebyla právě nejvyšší, kolem 130 lidí, ale díky výborné kapele mají myslivci zcela určitě zaděláno pro příští rok. Můžeme říci, že to byl tradičně dobrý, již zaběhnutý ples s dobrou možností se pobavit.

Ale již je únor a hlásí se další v pořadí

PLES HASIČŮ.

Hasiči, ti mají již tradiční podporu obyvatelstva, neboť každý ví, že to budou právě oni, nedej Bůh, kdo budou zachraňovat jeho obydlí či majetek. A tak pět dvojic, které zvaly po obci měly, pokud se týče vstupného, dobrý počinek. Mnozí přispěli a nebylo jich málo aniž chtěli lístky. Prostě tradice. Na rozdíl od dřívějších let, kdy počet návštěvníků nebyl zrovna nejvyšší, byl letošní ples dobře navštíven, určitě kolem 180 platících. Byly obsazeny všechny stoly a bylo třeba i přístavků. Vyplatilo se, že hasiči vsadili jako vždy na kvalitu. Naprosto dokonalá organizace jak u prodeje losů tak i vydávání cen. Nikde žádné zmatky. I hudbě nebylo co vytknout. I ta vždy včas vystihla čeho je třeba, aby zábava nevázla a při známé "Jede jede vlak" se veselý had tanečníků proplétal sálem až do vestibulu. I pro milovníky polek a valčíků bylo vždy něco k mání. K dobru přišly i westernové písničky. Nebylo tedy divu, že i když čas překročil dávno půlnoc, nikomu se nechťelo z parketu a muzikanti museli přidávat. Vše musí však jednou skončit a tak i plesající se pomalu a neradi rozcházel s příslibem nashledanou zase za rok. Bylo to prima. Spokojenost byla jak na straně hasičů tak návštěvníků. Podařilo se. Byl to dobrý ples. Ale ještě jednu zvláštnost tento ples měl. Totiž vstupné. To se již po mnoho let nemění a činilo na dnešní poměry neskutečných 30 Kč. A jak řekl předseda hasičů p. Hořejšek:., "My děláme plesy pro tradici, pro lidi, pro jejich spokojenost a zábavu. Nechceme vydělávat i když každá koruna je dobrá. Naším cílem je, vedle dobré zábavy na úrovni, neprodělat. Neboť prodělek bychom neměli z čeho platit." A ještě jednu malou poznámku. Časy se mění a tak doufáme, že i názor obecního úřadu dozná změny a uzná, že na kultuře by se nemělo vydělávat a že příště třeba nebude žádných suplik jakýchsi odpustek poplatků ze vstupného a že kultura nadále nebude zpoplatňována žádnou dávkou. Že se prostě dojde k vědomí, že jakákoliv kultura v obci je nezastupitelná, potřebná a tudíž nezpлатitelná.

Ale ještě jednu zajímavost měl právě hasičský ples. Netradičně velký počet tak zvaných balkonových diváček ze starší generace. Ty přišly, aby se podívaly na to hemžení v sále, posoudily současnou módu a zhodnotily, jak se dnešní mládež, ale i ti starší, baví. Přišly, sedly si a chvíli bylo ticho. Nikdo nic neříkal a jenom se dívaly. Co se jim asi honilo hlavou? O čem přemýšlely? Zcela určitě vzpomínaly na ty časy před 40 - 50 lety, na časy kdy byly mladé.

Měsíc utekl jako voda a je tu březen a s ním přichází

PLES RYBÁŘŮ.

Právě v tuto předjarní dobu mají rybáři vždy svůj ples. Vzhledem k tomu, že mají svou mateřskou organizaci ve Vysokém Veselí, pořádají ples střídavě. V letošním roce přišla řada na naše rybáře a tak byl ples ve Smidarech. Byl to vlastně ples, který téměř ve všem organizoval nově vzniklý rybářský klub, který obhospodařuje známý rybník u Trioly "Šefarák", nyní spíše "Kapřinec", neboť slouží k chovu kaprů. Ale to jsem odbočil. Vraťme se k samotnému plesu, který měl vždy také svoji specifiku. Totiž výzdobu, která byla poměrně pracná a zúčastnilo se na ní velké množství rybářů. V letošním roce tomu ale bylo jinak. Jen několik rybářských prutů dalo tušit, že se jedná o ples rybářský. I rybáři mají vždy přitažlivou tombolu, ale letos byla skutečně reprezentativní. Plných 80 cen čekalo na návštěvníky! Každý druhý los vyhrával. A hlavní losované ceny stály opravdu za to. Dorty, konferenční stolek - krásné dílo Františka Stárka, autopotahy, prasečí hlavy a další. Ale to hlavní - na to se čekalo. Kdo bude ten šťastný, kdo se stane majitelem poukazu na sele. A potom to přišlo. Chvilka napětí .. Poukaz na sele vyhrává ... chvilka ticha a potom je vše jasné. Tím šťastným se nestal žádný návštěvník plesu ze Smidar či okolí, sele se stalo majetkem jednoho z muzikantů kapely OKAP. Její doménou byly lidové písničky a vzhledem k tomu, že ples byl navštíven poměrně velkým počtem mladých, byly někdy na parketu k vidění kreace i jiné než ryze taneční. Návštěva byla více než dobrá - 176 platících. Takže i tento ples se vydařil. A ještě něco se v letošním roce zlepšilo. Totiž to, že lidé odcházeli z plesů a svítila pouliční světla. I tohle patří k dobré organizaci. Rybářský ples skončil a tím skončila i plesová sezóna ve Smidarech.

Ale počkejme přece. Vždyť ono to není tak docela pravda. Byl tady ještě jeden podnik. Spíše "podniček", maškarní ples pro ty nejmenší - pro děcka, s celou řadou soutěží. A kdo je pořadatelem, kdo to vymyslel? Marně bychom hledali nějakou organizaci. To se jenom někteří rodiče - spíše mamky svých ratolestí zamyslely nad tím, proč by nemohly mít trochu zábavy i děcka a podnik byl na světě. Nemají žádné prostředky, žádné finance, mají jenom chuť a nadšení. Ale i to stačí k tomu, aby se našli sponzoři a darovali něco dětem. Přišlo na 250 návštěvníků z toho 80 v maškarním přestrojení. Rozzářené oči dětí, smích se rozléhal po celém sále. Všichni se náramně bavili. Všichni byli spokojeni. Poděkujme těm několika rodičům - organizátorům této akce, kteří nelitovali svého času a v neposlední řadě všem sponzorům.

Plesová sezóna skončila - n a s h l e d a n o u z a r o k !

VELFR

ČINNOST KLUBU V ZIMNÍM OBDOBÍ

I když se období zimy zdá být pro mnohé nezasvěcené obdobím klidu pro rybáře, opak je pravdou. Klub sportovních rybářů v zimním období vyvíjel činnost hlavně na rybníku Šefarák a to zejména sekáním ledu, aby se rybník včas a pravidelně odplynoval a tím se zbavoval nežádoucích a nebezpečných plynů ze dna a vodního sloupce.

V lednu a únoru se ořezávali větve a nálety na vodárně a okolí řeky Javorky včetně přítoku na rybník. V měsíci březnu rybáři pořádali rybářský ples s bohatou tombolou a s velkou účastí. Ples se velice vydařil a měl velký ohlas u obyvatel Smidar. Členové klubu v jarních měsících pracovali také na sádkách na vodárně a to hlavně na zpevňování dna sádek a opravovali břehy náhonu Javorky. Začátkem měsíce dubna byly provedeny kontrolní odchyty, kde se kontroloval zdravotní stav ryb a doplnila se obsádka rybníka.

Výbor se scházel pravidelně dle plánu a rozhodl, že do Klubu sportovních rybářů se přijmou děti ze Smidar a okolí a proto sháníme i touto cestou vedoucího, který by oddíl dětí vedl, učil je poznávat ryby a vytvořil v nich kladný vztah k přírodě.

místopředseda klubu
Jan Gorel

Z ČINNOSTI MYSLIVECKÉHO SDRUŽENÍ "ZELENÝ HÁJ" SMIDARY.

Členové sdružení se dne 24.4.2004 sešli, tak jako každý rok, na společné brigádě ke sběru odpadů podél silnic a lesních cest.

Je neuvěřitelné co všechno lze v těchto místech nalézt. Od skleněných a plastových lahví, pneumatik, hadrů, plechovek, rozbitých přístrojů až po notně zapáchající zbytky z porážky domácího zvířectva (kosti, hlavy, vnitřnosti a paznehty) - Pyram Vysoké Veselí.

Celkem jsme sesbírali 2,7 tuny odpadů, což výmluvně svědčí o naší "kultuře". Kromě toho se další naši členové zabývali opravou fasády budovy našeho sdružení a vysazením cca 500 stromků v jejím okolí. Tyto práce jsme provedli v zájmu svém i v zájmu celého místního regionu, pro který bychom chtěli být přínosem nejen v oblasti péče o lesní zvěř, ale i ostatní přírodu. Věříme, že místní občané tuto naši snahu nepřehlédnou a svým dílem přispějí k ozdravení a zkrášlení svého okolí.

S pozdravem Myslivosti zdar !

Za MS Zelený Háj:
Rudolf Sedláček

Češi jsou nepořádní a kde mohou podvádí !

Alespoň tak se na nás dívají cizinci, kteří navštíví naši zemi. A mají pravdu? Zdá se, že ani naši občané nejsou výjimkou. Alespoň o tom svědčí výsledky ekologické brigády mysliveckého sdružení o dubnové neděli.

To, co všechno sebrali po příkopech, bylo až neskutečné. Celá volská hlava již v pokročilém rozkladu, podobně i maso z mrazáku, zdravotnický materiál, plechy, železo, shnilá prkna ... Naši občané odhodí vše co nepotřebují kam se jim to hodí. A to ještě málo kdo viděl tu spoušť u hřiště v Červeněvsi. Tady lze najít skutečně všechno. Zde se uklidí jednou za rok na čarodějnice, kdy se všechno spálí - ekologie neekologie. Občané si zde prostě zřídili nový šutrák jako náhradu za ten zrušený směrem na Chotělice. A to není jediný. Chotěláci si zase zřídili svůj na trati Vysoké Veselí - Chotělice. Naš občan si prostě vždy poradí jak umí a jak mu okolnosti dovolí.

A co na to náš občan? Ten namítá. Šutrák jste nám zrušili, svozový dvůr nemáme, o tom, kolikrát a kdy bude sběr železa či odvoz ledniček, autobaterií, pneumatik apd. se dozvíme na poslední chvíli, tak jak to máme řešit. Přece nepojedeme s jedním kanapem nebo větvevi ze zahrádky, které dle pracovníka OÚ nemohu spálit, do Lodína?

Ani s výchovou občanů to není nijak lepší. Dosud nebyla jediná relace v místním rozhlase na téma odpad a jeho řešení. Trpí se skládky dřeva, písku a jiného materiálu před domy na veřejných prostranstvích v některých lokalitách se zde skládá dřevo i více jak rok a nikomu to nevadí.

Takže co s tím uděláme?

Čapek Jan

HASIČI VE SMIDARECH OSLAVÍ V KVĚTNU JIŽ 130. VÝROČÍ SVÉHO VZNIKU.

V sobotu 29.května 2004 bude u této příležitosti uspořádána na hřišti u Základní školy ve Smidarech soutěž požárních družstev mužů, žen a mládeže v disciplínách požární útok a běh na 100 m překážek.

Pozvaná hasičská družstva se sejdou v prostoru před sokolovnou ve Smidarech, odkud v 7,30 hodin společně odejdou v průvodu za doprovodu dechové hudby na hřiště u školy, kde bude v 8,00 hodin provedeno slavnostní zahájení a následně proběhnou jednotlivé soutěže.

Hasiči zvou na podporu soutěžících družstev nejen všechny své příznivce a sympatizanty, ale i celou širokou veřejnost obce. Pro všechny je připravena i ukázka staré, ale i nové hasičské techniky. Součástí bude i její předvedení a prohlídka.

Pro účastníky soutěžního klání a všechny návštěvníky je zajištěno občerstvení a příjemná hudba.

Ladislav Hořejšek
starosta

JAKÉ BUDE JARO V MATEŘSKÉ ŠKOLE ? =====

- V dubnu: Zahájení plaveckého výcviku - 10 lekcí v Plavecké škole v Jičíně.
Slet čarodějnic - dne 30.4.04
- V květnu: Disko hrátky pro maminky a děti na zahradě mateřské školy k "Svátku maminek".
Veřejné vystoupení dne 8.5.04 v místní Sokolovně.
Výstava dětských výtvarných prací v základní škole.
Turistický výlet s rodiči dne 23.5.04 "Putování za lvem".
- V červnu: Týden dětské radosti se spoustou her a soutěží.
Cyklistický výlet.
Výlet do lesa.
Výlet do ZOO ve Dvoře Králové.
Rozloučení mateřské školy s předškoláky na Obecním úřadě ve Smidarech.

L.Zubzandová
učitelka

Z činnosti sociální komise při OÚ Smidary =====

V roce 2003 byla zaslána písemná gratulace k 70.jubileu 14 občanům a 35 občanům k jejich výročí /75,80,85,90 a pak každý rok/ byly gratulovat a předaly dárkové balíčky členky sociální komise.

V roce 2004 budou zaslány 11 občanům písemné gratulace k 70.jubileu a 30 občanům budou osobně předány dárkové balíčky.

Nejstarší občankou v naší obci je paní Marie Chrtková, Červeněves
- 95 let.
Za sociál.komisi
Dana Draštíková

Co všechno odvál čas aneb střípky z minulosti.

Co je to jeden jediný den, týden či měsíc v historii. To je jenom takový malý, nepatrný zlomeček z toho nekonečného běhu času, který zdánlivě vůbec nic neznamená. Má vůbec nějakou svoji vypovídací hodnotu? Co si myslíte? Já myslím, že má. Dává nám totiž možnost podívat se proti běhu času trochu zpět a srovnávat. Jakkak si žili ti, kteří zde byli před námi? Co se zde tenkrát dělo? Jaký byl život – jak se lidi bavili a čím žili? Vraťme se tedy o kousíček zpátky a pojďme se spolu podívat na ten dřívější cvrkot. A srovnajme to tak trochu s dneškem. Podívejme se společně a posuďme sami, zda ten tehdejší život byl srovnatelný s tím dnešním tak zvaně pokrokovým, moderním. S těmi všemi počítači, televizí a podobně. Co si myslíte vy? Ano či ne? Tak prosím, pěkně srovnávejte.

Tak třeba takový jeden současný den, týden či měsíc. Je takové normální zimní ráno. Ale to jsem trochu přehnal. Ono se teprve klube na svět. Zrovna je obleva a ta troška zbylého sněhu se změnila ve špinavou beztvárnou hmotu. Ta přes noc zmrzla a tak chůze po chodnících, které jsou většinou nevymetené, přestože je již sedmá hodina, se stala nebezpečnou.. Třeba u Jednoty, tam vede jen úzká stezka a ani v příštích dnech se to asi nezlepší. Zřejmě nejsou lidi a nebo je to pro prodejnu podružná věc. Zákazníci si většinou nakoupí, rozejdou se a posléze nevidíš v obci ani živáčka. Stejně je to odpoledne a v další dny. Jeden den je jako druhý, šedivý, beztvárný, nijak pestrý. Snad jen v podvečer, kdy se objeví odrostlejší omladina a potom večer, když se jde posedět do místní hospody. To jen tak ve zkratce, ale i to myslím, že stačí a plně vystihuje jeden současný smidarský den.

To kdysi, a to v době nepříliš vzdálené, měříme-li právě tou historií, to bývalo poněkud jiné. Sněhu bývalo všude habaděj. Zima začala pěkně zostra a také tak skončila. Měla prostě svůj začátek a konec. Byla to doba, kdy na náměstí, na tom dolním (ono totiž bylo dříve ještě náměstí tkz. horní) bylo množství obchůdků a živností. Ty byly na obou stranách. Od čepičkáře na zdejší radnici přes holiče, pekaře, hospůdky, řezníky a obecnou školou uprostřed. Tehdy vypadal začátek dne v obci úplně jinak. Podívejme se tedy spolu jak to tehdy chodilo a jak vypadal takový den, týden či měsíc.

Tak především. Ty ranní začátky začínaly nepoměrně dříve. To ještě nebylo ani pět hodin a v obecné škole se rozsvěcovala světla, jedno za druhým. To jak zdejší školnice paní Havelková zatápěla v jednotlivých třídách, aby děti měly včas a příjemně vytopeno. Topilo se tehdy uhlím a roztopit sedmero kamen – to byla nějaká práce! Jenom toho uhlí a těch uhláků co bylo třeba nanosit. A ledva to bylo hotovo, již bylo vidět tu malou, ale čipernou ženu jak se ohání voršovem, aby včas odklidila ty spousty napadaného sněhu před budovou. Školáci se přece nemohou brodit ve sněhu. Ale to se již na jedné straně přidal soused obchodník pan Blažek, dále potom řezník Šulc, z druhé strany pan Škáva a pan Vaníček, pekař pan Prokůpek řezník pan Machek. Na druhé straně potom pan Tauchman, holič Svoboda, Mária, obchodník se vším pan Babák a to jsem nevyjmenoval všechny. A ti všichni jeden po druhém byli venku, aby uklidili před svým krámkem, před svojí provozovnou. Protože chodník byl pro každého vizitkou, součástí domu a zákazník přece musí mít čistý chodník. Ještě je příšeří, není ani den a noc to již vzdala, ale všichni ti obchodníčkové, holiči, pekaři a hostinští již mají hotovo, vše připraveno a očekávají první zákazníky. Je konkurence a tak se musí každý otáčet. Jenom trošičku zaváháš, jenom trošičku něco ošidiš a zákazník ulítne jako ten ptáček. Je to osůbka nevypočitatelná a stěhovavá.

Ale to již do Prokůpkovic krámu – k místnímu pekaři, který den co den vstává ve tři ráno, aby bylo včas čerstvé pečivo na pultě – přichází první zákazník. A není to nikdo jiný než školnice Havelková, aby si odnesla svůj denní příděl housek a rohlíčků, které jsou ještě teplé a tak voňavé! O tom se nám, dnešním zákazníkům, může jenom zdát. A teď si třeba představte, že po takové půlnoční stál před chrámem sv. Stanislava pan Šulc, řezník odnaproti, mrzl, podupával, foukal si do dlaní a z kotýlku před ním se linula vůně čerstvých párků. Tak

řekněte, kdo by odolal a nekoupil. A rohlíčky také čerstvé, přesně načasované na tuto dobu, tak strašně moc lákaly. Vypravujte to dnes někomu. A co vám odpoví? Ty jsi, kamaráde, mluvka a blázen. Nu, nechme jej přitom. Nepoznali, neviděli, tak ať nevěří. My přece víme svoje. To je jako byste mu vyprávěl, že přesně ve čtvrtek, týden co týden, se od Kopeckých nesla vůně širokého salámu, právě vytaženého z udírny, do půl náměstí nebo že od Tauchmanů zase voněla pravá turecká káva, kterou si pan Tauchman sám pražil zrovna jako jeho konkurent pan Řeháček. Ten obchod již neexistuje, zrovna jako ostatní. Ty všechny zanikly po roce 1950, kdy jsme znárodnili každého ševce. A tak nám z těch časů nezůstalo nic než ta Jednota. Ale i tam to bylo jiné. Ještě před 15 lety tam obyčejný vesnický člověk dostal vše, co k životu potřeboval. A dnes? Pro všechno do Bydžova za ne právě malý peníz. Ale to jsem tak trochu odbočil. Vraťme se zase zpět do těch uplynulých časů a pozorujme ten cvrkot ve vsi jak se vyvíjel dál.

Kde že jsme to vlastně skončili? Aha! Tady u paní Havelkové. Ta zrovna vychází s velkým košíkem housek a rohlíků. To má přiděl na desátou. Na velkou přestávku, kdy každý školák dostane ten svůj hrnčiček mléka a jeden rohlík. To bylo proto, aby děti měly dostatek vápníku. Tenkrát tomu ještě neříkali Sociální program, Zdravá výživa, žádné bombastické akce. A také žádné problémy, kdo že to bude školákům nalévat a za co jako nyní. A mléko. Jak jednoduché. To přece dodával pan Cvach. A právě ten v tuto dobu spěchá. V každé ruce konev s mlékem, aby ji vylil do dvou připravených hliněných, vypálených a drátkem opletených krajáčů, které byly již připraveny v kuchyni školnice. A to již vidíme další a další jak každý si jde do svého krámku pro to co zrovna potřebuje. Zásoby si žádný tehdy nedělal. Nebylo třeba. Vše bylo vždy každý den pěkně čerstvé. Ale to již z krámku pana Škavy odcházejí první náruživí čtenáři tisku, aby si posedali na výklad a probrali co kde ve světě nového a jak dopadla Sparta, Viktorie Žižkov či Slávie. Lidé se trousí sem a tam a to nejenom ty smidarští, ale i z okolních vesnic. Neboť Smidary byly v té době významným, kulturním, zásobovacím, ale i řemeslným střediskem. Ale co se to děje? Z horního náměstí jedou dvoje sáně. Koně frkají, pohazují hlavou, sníh létá od kopyt. A saně prolétnou náměstím jako blesk, aby se zastavily před kovárnou pana Laifra, tehdy starosty obce. Ten má již otevřenou kovárnu, roztopenou výheň, neboť ví, že přijedou brzy zrána právě oni. Pan Erben a pan Jirsák, aby jim okoval jejich vraníky zimním obutím. A zatím co jeho syn Jarda připravuje vše potřebné, stačí probrat současné dění. A potom již výheň žhne a žhavé železo se mění na podkovy. Jarda zručně podrží koňské kopyto, pak to trochu zasmrádne, to jak žhavá podkova přilne k paznehtu, pak ještě hřeby a rašple, to se několikrát zopakuje a čas se blíží k polednímu a je hotovo. A pak ještě na štamprličku k Zajíčkovým či ke Slezákům a jede se domů. Božítku, kdo to ještě dneska zná. Vždyť děcka ani koně pořádně nevidí a neznají. Dnes jsou jiné věci k vidění. Auto Porše, Honda, dvouválec, čtyřválec, benziňák nebo nafták, prostě svět je jinde.

Ale to jsme zase odbočili. Pojd'me zpátky na náměstí. Podívejme se, co se tady děje. Je tady nějak moc saní. Kam všechny jedou, kam míří? No přece na ranní. Z kostela už zní varhany a každý se těší na paní Bradnovou. Oh, ten její hlas! Ten zní jako zvon, aby se potom tiše vemloulval nebo naopak něžně hladil po duši. Tehdy to byla svým způsobem kultura. Kulturní zážitek. To byl ten hlavní důvod. Ani ne ta zbožnost. A potom ještě ta atmosféra božího stánku. Ta okázalost. Výřečnost faráře. To vše dávalo pocit všehomíra, něco zvláštního. Přece jenom, co kdyby? Že přece jenom tam nahoře... Ale nechme toho a věnujme se dále něčemu prozaickému, pozemskému.

Podívejte se koho to vidíme. No, to je přece pan Bajer – kočí. A co, že zastavuje? A proč právě před hospodou pana Slezáka? No, vždyť je to tak prosté. Je přece půl desáté. A přesně v tuto dobu jsou připraveny na pultě přesně tři holby pravé žitné od paní Slezákové. Přesně tři a ne víc.

Lidé přicházejí do krámků a zase odcházejí. Navštíví ne jeden, ale více krámků, aby se podívali kde je co nového a kdo kde má jaké ceny, aby příště věděli kam mají jít. I z krámků drogerie pana Vaníčka vycházejí smidarští pantatíkové a tváří se podezřele dobrácky a spokojeně. Bodejť by ne. Vždyť si právě spravili náladu dobrým, nefalšovaným likérem, který si pan Vaníček, drogista, sám vyráběl. A několik z nich si nese v kapse lahvičku sladké i pro panímámu domů. Aby tolik nebrblala, kde že se to tak dlouho zdržel.

Děti již mají po škole – té dopolední a jako vrabčáci poskakují po ulici a míří k domovu. Od pana Svobody z místní officiny zase vycházejí pantatíkové tak nějak provonění, učesaní, hladce oholení a spokojenost jim září z očí. Poseděli, přečetli si noviny, pověděli si nějaké ty drby, tak proč by nebyli spokojeni? Potom se ještě sem tam zastaví se sousedem, krátce pohovoří a hajdy k obědu. Náměstí se pomalu vyklidňuje, krámky osiří, lidé z okolních vesnic odjíždějí a tak se zdá, že bude konečně klid. Ale to jste tedy na omylu. To ani náhodou. To je jenom taková poobědní siesta – chvilčka, ale skutečně malá chvilčka zdánlivého klidu. Školáci z místních dvou škol jsou již doma. Také studenti z tkz. knědľfakulty z Hořic a z obchodní školy a akademie se vrací. Rovněž tak přijíždějí gymnazisti z Nového Bydžova. A ti všichni sprádají plány kam se odpoledne vrtnou. I dospělí se na náměstí vrací, aby dokoupili to, co ještě zapomněli. Mládež má již jasno. Tak zvaní hořeňáci potáhnou houfem na Fligrovnu, aby zde sáňkovali. Chotěláci mají zase svůj Zemaňák a nebo chodí pod Hofmanku. Nevíte, co to je? To je vila rodiny Hofmanových kde naproti je pěkný sjezd. Červeňáci a smidaráci mají zase svůj Kazďák. Ti starší, ale i rodiče s dětmi táhnou houfem na Bažantnici. To je to pravé místo, kde si můžeš užít pravých zimních radovánek. Je zde místo pro sáňkaře a jediné tady se můžeš, když máš trochu odvahy, naučit tomu pravému sjezdu končícímu až u tratě. Všude se ozývá plno křiku a smíchu. Děvčata se chichotají, když je chlapci vyválejí ve sněhu, když jim třepou sních za krk, ale mají to rády, když se mohou s chlapci škádlit a se svým idolem prožívat svůj první milostný román. A chlapci, ti se ukazují jako praví džentlmeni. Pomáhají jim nahoru na kopec, někteří i lyže vynesou. Vysvětlují jak si poradit s pravou kristiánkou. Jsou to prostě ti správní kluci – kamarádi, na které se vzpomíná i po letech. Všem hoří tváře a přesto, že mrzne, jsou rozpálení jako věchet. Odhazují bundy a další oblečení, jsou prostě mladí a plní elánu. Pomalu se vkrádá soumrak, objevují se první stíny. Ale jít domů? To ani náhodou. Ještě malou chvilčku, ještě kapičku toho bezstarostného štěstí. Doma již netrpělivě čekají a ptají se, cože tak pozdě? To jsme ti neřikali, že máš přijít včas? Ale vypravujte tyhle nesmyslné výtky mladým. Jedním uchem slyší a druhým pustí ven.

To však nejsou jediná místa, kde si mladí, ale i starší užívají zdravého pohybu, kamarádství a bratření. Máme tu ještě svoji milovanou Sokolovnu. Od nepaměti kulturní a sportovní středisko Smidar. Sních na kluzišti je již odklizen. O to se postarali rodiče a fandové hokeje. A tak hurá na led. Jedna půlka patří bruslícím, druhá pak hokeji. A běda každému, kdo by se odvážil narušit výsostné území toho druhého. To je potom křiku a nesvárů. Až musí mnohdy zasáhnout nejvyšší arbitr takovýchto sporů – sokolník pan Šefara- neúnavný a nepodplatitelný strážce pořádku. S nadcházejícím večerem musí, jak se říká lid obecný, ustoupit, vyklidit pole a lední plocha patří hokejistům, kteří mají dnes svůj pravidelný trénink před důležitým zítřejším zápasem s věčným rivalem- mužstvem Skřivan. A na dobré přípravě a taktice přece záleží. To zase bude na Sokolovně veselého křiku a povzbuzování! Všichni ti fanoušci budou povzbuzovat Pepíka Rajcha, Otu Vojtěcha, Milana Šefaru a jeho bratra a hlavně Pepíka Novotného na levém křídle, který udivoval publikum svými bezkonkurenčními kličkami a lehkostí s jakou sázel branky do sítě soupeře. Sláva !! Smidary vyhrály a hráči pomalu odcházejí do šaten. Fanouškové je plácají po rameni a říkají – to jsme jim to nandali. Byli jste kluci fajn. Jste borečkové. Když vám to půjde takhle v neděli tak dáme nakládačku i Lázním Bělohradu. Hráči již odešli, ale většina fandů zůstává. Světla ještě nezhasínají. Proč asi? No přece proto, že je ten správný čas na noční bruslení. Všichni obouvají brusle a zkouší, zda nezapomněli všechny ty piruety, salchovy a jiné figury. A všichni si užívají téhle sešlosti

bruslí a přitom si povídají. No, prostě pohoda. Až pozdě k noci světla zhasínají, kluziště se vyklidňuje. Ale život nekončí, noc je ještě mladá.

I na náměstí je živo. Ten kdo není na Sokolovně, komu nic bruslení a led neříká, ten se shlukuje na chodnicích a tvoří skupinky, které se vzájemně prolínají, oddělují se jednotlivé dvojice těch zamilovaných, aby si někde stranou v koutku, tiše a nenápadně říkali to, co mají tak všichni rádi. Však těch mladých tady tehdy bylo požehnaně. Na 50 učedníků a tovaryšů ze Smidar a okolí.

Já sám jsem bydlel s maminkou ve škole a pamatuji na ten shluk před školou, kde se sedávalo na schodech až do chodníků a mluvilo se a mluvilo a pokřikovalo na kolem korzující děvčata. Co mlsných a obdivných pohledů obdivovalo půvaby známých smidarských krás. To bylo smíchu a povyku dlouho do noci. Vždy to skončilo tak, že mamča musela jít nahoru polít ty vášnivce dole a trochu je zchladit, aby se rozešli. A to nebylo jediné diskusní místo smidaráků. Těch bylo víc. Například v Kaprovce, nahoře u pana Mocka- koláře a další a další. Lidé k sobě měli nějak blíž. Nebyla televize a jiné vymoženosti a tak se lidé bavili zcela jinak.

Živo bylo také v místních hospodách. A že jich bylo ve Smidarech požehnaně. Osm. Nevěříte? Ano, je to tak. A každý si našel tu svoji. Sportovci u Samlerů, studenti u Hybšů. Někdo měl rád klidnou hospůdku u Slezáků. Prostě tam, kam ho srdce táhlo, kde měl ty svoje skutečné přátele.

A to se již blíží jedenáctá. Otevřely se dveře, objevil se pan Huml, či jiný strážník (tenkrát zde byla četnická stanice) popotáhl si opasek, významně se podíval a všem bylo jasné, že je konečná. Definitivně a neoddiskutovatelně. Prostě padla a šmytec. Smidary se pomalu, pomaloučku nořily do tmy. Světýlka, která ještě svítila do tmy jako bludičky pomalu zhasínala a nastala noc. A noc to přece bylo království ponocného pana Fligra. Ten převzal vládu ve Smidarech do příštího dne, kdy vše začne znovu. Ale to bude zas už jiná zábava. Půjde se do kina nebo v sobotu na nějakou tu tancovačku či čaje.

Ale, hošánku, o čem to tady píšeš, zadrž prosím tě, ty ses nějak nechal unést těmi vzpomínkami. Vždyť píšeš o něčem co již neexistuje a nikdy existovat nebude.. Tak přece zabrzdí a vrát se na zem. K dnešku, k dnešním problémům. Již se stalo. Snad mi čtenáři odpustí ten úlet a možná, že si ti starší rádi připomenou místa již zapomenutá a vybaví se jim tváře těch, kteří zde již nejsou. A ti mladí? Možná, že až si to přečtou budou tak trochu závidět. Že nemohli být u toho, že se to všechno nenávratně ztratilo. A možná, že by mnozí z nich rádi vyměnili všechny ty počítačové hry a televizi za to o čem jsem psal.

Tak co? Myslíte si, že je dnes všechno lepší? Skutečně si to myslíte? A myslíte, že se to někdy zlepší? Že se něco z toho alespoň maličko vrátí? Nechám to na vás. On je ten dnešní svět skutečně trochu jiný, uspěchaný, krutý a nikdo se neodvážá říci, kam vlastně směřuje.

No, nechám to na vás. Tak tedy snad někdy příště.

LYŽAŘSKÉ ZÁVODY NA "BAŽANTNICI"

ROK 1957

Rok 1957 a hlavně jeho první měsíce nás mile překvapily mírnou zimou, což naši občané přijali rádi a s čímž byli celkem spokojeni. Teploty málo pod nulou, deštivo spíše než sucho. My starší sice říkali, že leden má přijít se silnými mrazy, aby si země odpočinula, stromy se neprobouzely a pak únor bílý, aby pole posílil a aby byl rokem tkz. opravdovým. Z toho ale nebylo nic. I březen byl pěkný a obzvlášť l. jarní den – skoro 24 ° C. To bylo krásně a opravdové jaro. Až duben dokázal, že je dobře zůstat ještě za kamny! Máj studený, ráj ve stodolách a nakonec byl opravdu velmi, velmi nepříjemný. Tak vypadalo první pololetí letošního roku. Práce jarní jsou hotovy a všechny agrotechnické lhůty byly dodrženy. Máme naději na dobrou úrodu obilovin. Červen by mohl přinést trochu vláhy. Píce luční bude letos méně, tráva není zavázána a uškodila květnová chladna se suchem. Náhrada je v lupenech a jetelech. Jsou přepychové. Druhé pololetí lepší, i když žně nejlepší nebyly. Ty hodně děsily ale konec vždy krásní dílo – sklizeno, odvezeno – úkoly bez restů. Práce podzimní běžely dobře – brambory, cukrovka. Dobrý výnos a dobrá sklizeň. Špičkové práce dobře saturovány brigádnicky a proto vše bylo včas a dobře vykonáno. U nás trochu otavy zlobily u JZD. Snad to bylo tím, že jedna práce stíhala druhou a že se někdy nevědělo, co dříve. Ale i tam nakonec v pořádku a hluboké orby uzavřely hospodářský rok 1957. Byl vcelku dobrý.

Správa obce

V čele obce je p. Karel Tyrychtr. Politickým tajemníkem p. Josef Pulec. Konceptní práce na MNV vykonává p. Zdeňka Jansová. Předsedou MVNF je p. Jan Paur. Rada MNV ve složení: Tyrychtr, Pulec, Štajer, Šimon, St. Mrákota. Schůzi rady se účastní také kronikář města.

Už únor byl měsícem příprav na květnové volby a MVNF na nich měl lví podíl. Schůze předvolební splnily svůj úkol. V obci se volilo manifestačně. Město bylo ozdobeno prapory, výklady pěkně agitovaly, škola velmi pomohla. V den voleb hrála hudba od časného rána a tančilo se na náměstí. Po volbách nové starosti. Úprava obce, komunikace, parky a sady. S novou vervou a elánem se šlo vstříc těmto problémům. Upravena hlavní silnice městem, vyasfaltována spojka mezi hlavní silnicí a nádražní silnicí. Pěkně upraveno místo u pošty a velmi pěkně silnice u nádraží. Tedy pracovalo se dobře a také víme, že je ještě řada problémů.

Vnitřní život obce

Rád konstatuji: Rosteme – přibýváme. To je zjev zdravý. Průmysl láká do Smidar nové lidi. Je to znát i na školním zápisu. Děti přibývá. Tak se nesmíme v té druhé tisícovce dlouho zdržovat. Hleďme, ať jsme v třetí co nevidět! Žijeme u nás klidně. Náš člověk smidarský rád čte a je řada jedinců opravdu náročných. Těm slouží rád a dobře učitel Šimon. Smidaráci mají rádi divadlo, sport, koncerty, výstavy i přednášky. Naši lidé žijí uvážlivě, klidně, jsou vcelku pokrokoví a mají ve své většině kladný postoj k socialistickému společenskému řádu. Není tu krádeží, rvaček vůbec ne. Alkoholismus! No, u nás ve Smidarech je málo jedinců, kteří propadli tomuto zlu. Jsou však a naší povinností je tyto jedince zachránit, oprostit a vrátit naší slušné smidarské společnosti. Věřím, že to jde a půjde. Už jsem předdeslal, že po stránce politické jsme obcí pokrokovou, že naše politické organizace pracují cílevědomě a přesně.

Události zahraničně politické

Rok 1957 zachoval světu mír a už to je událost významná a už proto budeme rádi naň vzpomínat! Dnes je mír lidstvu vším! Potom je rok, kdy lidstvo vykročilo do vesmíru. Co dříve snem a fantazií bývalo, začíná lidstvo uskutečňovati. Životní úroveň stoupá, auto stíhá auto, život letí vpřed tak, že se až bojíme, aby do něčeho nenarazil. Televize a co strojů se vyrobilo v tomto roce. A ty stroje si může lid koupit, má práci, má peníze. Obchody plné

zboží a i plné kupujících. To jsou ohromné klady a my můžeme říci: Po této stránce jsme na tom dobře. Spokojeni! I to ještě ne! To my bychom chtěli zase více! I to je dobře.

Tak byl tento rok bez kazů? I nebyl. Politické události nebyly vždy potěšující. Otázka odzbrojení – otevřena. No a to by bylo třeba skoncovat. Zbrojení – vyhozené miliardy! To by bylo škola! Silnic! Železnic a elektráren! Jak krásný by byl život bez války. Vypovězme tedy už jednou válku válce. Dokažme, že válka je zbytečná a že my, lidé, se umíme urovnati jinak.

Rok 1958

Nový rok začínal deštěm – to prý je štěstí. Celý leden byl deštivý, žádné velké zimy, spíš dubnové počasí. Únor bílý – pole sílí. To byla jeho druhá polovina a pěkné mrazy – až -15°C Březen – za kamna vlezem. Byl velmi sychravý a syrový. Slunko se usmálo teprve 29.března – včelky vylétly a otevřelo se jaro. V koutech zahrad sníh. Orat se začalo koncem března, počátek dubna nás zastihuje při přípravě na setí. 8.března se začalo síti u JZD. Zas přišel sníh a déšť. A sněhu opravdu mnoho. Teplota se pohybovala kolem 0°C , v noci i pod nulou. 11.duben – zahrady zasněžené, sníh leží na střechách. Práce jarní jsou podstatně zpožděny. Duben je chladný a deštivý k tomu. Květen střídavý – pěkné dny střídají horší. Stále chybí teplo a proto i krmiv je málo. Konečně pravý květen! Teplo a májové deště. Příroda nespěchá, ona přímo letí. Trávy rostou, jetele se zvedají, jarní práce jsou již v plném proudu. Konec května, práce na řepě. Senoseč. Začala slibně a sušilo se vesele. Najednou přišly deště – koncem června. Povodně na Slovensku, Liberecku. U nás záplavy, sena plavou, luka pod vodou. Škoda té nádherné senné úrody! Už řadu let nenarostlo tolik sena a také ho řadu let tolik neshnilo. Vše volá: Pryč s vodou a slunko! Naroste dost krmiva letos? Sklízelo se sice zle, ale přece člověk zvítězil nad živly a sklídlil. Obilí krásné, jen aby dobře odkvetlo. Dnes koncem června je radost se podívat na pole, červenec slibuje bohatou úrodu. Bude dost ovoce až na švestky. Pěkně se chlubí naše řepná pole. Shrnuji: Pracovalo se dobře, občanstvo mělo velmi kladný postoj k práci zemědělské, pomáhalo všude, kde bylo potřeba. Dnes při uzávěrce této kapitoly možno říci: Dobrá věc se podařila. Není u nás restů. Ani v dodávce masa jsme nezůstali pozadu. Splněno na 100%.

Postup socializace vesnice.

V roce 1957 byla provedena agitace pro rozšíření členské základny JZD. Rozešly se agitační dvojice po soukromých zemědělciích a přesvědčovaly je, aby vstoupili do JZD. Hned v instruktaži jsme se dohodli, že budeme vykonávat stálý vliv na soukromě hospodařící rolníky při každé příležitosti. Jaký byl výsledek? Ne sice 100%, ale jen 6 rolníků zůstalo mimo JZD. Agitace trvá a věříme, že ještě bude mít úspěch. U nás od počátku až do dneška je III.typ JZD, které má 60 členů. Jen 6 soukromě hospodařících rodin stojí mimo JZD. Jsou to: Štěpán Kučera, František Balda, Josef Kodr, Vilém Svoboda, Václav Křepela, Rudolf Křepela. Z nich jistě ještě někteří vstoupí do socialistického sektoru a rozšíří v příštím roce členskou základnu. Do konce roku nevstoupil nikdo.

Průmysl, řemesla, obchod, peněžnictví.

V našem městě jsou dva velké průmyslové podniky: Přádelna „Mileta O7“, která se dnes jmenuje Tiba a Panar – dnes „Průmysl prádla“. Průmysl smidarský zaměstnává lidi z celého okolí. Přádelna pracuje na tři směny, plní dobře plán. Právě tak plní plán „Průmysl prádla“, který pracuje na 1 směnu. Řemesla jsou zastoupena kolářem, zámečnickem, obuvníkem, krejčími. Z obchodů to jsou dvě masny, prodejna látek, dva potravinové obchody a obchod řemeslnými výrobky. Mimo to prodejna hraček a knih, chemodroga – lékarna, jedna konfekce Dále uhelný sklad a prodejny tabáku. O zdraví lidí pečuje zdravotní středisko, zubní ambulatorium, dětská poradna. Ve Smidarech je pobočka Státní spořitelny. Je u nás i prodejna

obuvi „Svit“, takže není žádných nedostatků. Naše cukrárna nás zásobuje dobrým, čerstvým cukrovím. Tři hostince, obchod mléčnými výrobky a dvě zahradnictví obstarávají potřeby našeho obyvatelstva velmi uspokojivě.

Úprava obce, doprava, spoje.

Máme dobré, ba velmi dobré železniční spojení – dvě autobusové linky na Nový Bydžov. Obě linky vyhovují a jsou velmi dobře obsazeny. Silnice jsou dnes všude asfaltované a bude se v asfaltování pokračovat. Nových domů vyrostlo celkem 9. Všechny bouračky mizí. Jinak se obec upravuje a udržuje v pořádku. Na Hradčanech je nedostatek vody. Obec pečuje o studně a tím se zmírňuje nouze o pitnou vodu na Hradčanech. Ve Smidarech je celkem 323 domů. Novostavbami vzhled města mnoho získal. Parky se udržují v pořádku, pečují o ně invalidé a výbor žen. Jsou opatřeny lavičkami, které slouží pohodlí jak občanů, tak i návštěvníkům města. Velkou přítěží je ucpání řek. S tím se chceme vyrovnati v roce příštím. Pro naši městskou kanalizaci je to velmi důležité.

Kultura, školství.

Kulturu v našem městečku obstarává Osvětová beseda, školy a tělovýchovná organizace Sokol. Předkládá občanstvu hodnotné divadelní hry, přednášky, koncerty, filmy. Tělovýchovná organizace nám předložila tělocvičnou akademii a ukončila rok Silvestrem. Nebyl připraven, bylo znát spěch a tím utrpěl na hodnotě. Kino je poměrně dobře navštěvováno, divadla bývají obeslána slaběji, ale i tam se vždy kryla režie.

Ve Smidarech je škola mateřská. Má dva ročníky a je umístěna v čp.5 a v čp.12. Vedoucí školky je Božena Vágenknechtová, učitelkami Marie Šimonová a Libuše Šmidrkalová. Děti je dost, školka je dobře vybavena a vedena. Provoz celodenní a je velkou pomocnicí při práci našim zaměstnaným matkám.

Škola osmiletá střední má stupeň I. a II. Stupeň I. má 5 ročníků po 30 – 35 žácích, 5 učitelů. Umístěna je v budově čp.108. Budova starší, udržovaná a v pořádku. Vyučování je denní. Stupeň II. má 5 ročníků (2 šesté, 2 sedmé, 1 osmý). Je umístěn v čp.5 a jeden šestý ročník v čp.108. Ročník má průměrně 35 dětí. Učitelů 6 a ředitelka školy. Je jí Eliška Vágenknechtová. Budova stará, nevyhovující. Město čeká na stavbu nové školy.

Pohyb obyvatelstva, život lidí.

Smidary mají 1067 obyvatel, loni to bylo 1042. Jeví se přírůstek sice malý, ale přece. Zaměstnání: většina občanů pracuje v průmyslu, méně v zemědělství, dále administrativní zaměstnanci a důchodci. Úmrtnost ve Smidarech menší než přírůstek narozených: narozených 11- zemřelo 8. Průmyslové dělnictvo je zaměstnáno v místě: Průmysl prádla, prádelna n.p.Tiba, JZD, které zaměstnává přes 60 lidí. Rodiny bydlí a žijí lépe než dříve. Hmotně jsou lépe situovány a jejich domácnosti jsou moderně zařízeny. Pračky, ždímačky, elektrická kamna, elektrické trouby, rádia – to je obrázek dnešní rodiny. Televizorů je dnes u nás 20 ks. I osobní vozy se pěkně rozmohly. U nás je 12 osobních aut. Motocykl (54 ks) přebírá funkci kola. Motorizace je na postupu a to neuvádím mopedy a pionýry. Pokud jde o byty: Jsou zařizovány komfortně. Bytová otázka však je jako všude problémem. Nekryjí se nároky občanstva a ještě dlouho potrvá než bude uspokojeno. Ve Smidarech jsou 2 závodní jídelny, jedna vaří pro tovární dělnictvo, druhá je školní jídelna. Hodně abonentů a obě vaří velmi dobře. Vůbec se dnes dobře jí. Stoupá rapidně konzum másla, vajec, mléka, masa a pečiva všeho druhu. Domov přestárých není ve Smidarech, ale je blízko v Chotělicích. U nás je v Domě přestárých umístěno 5 lidí. Ve Smidarech je zdravotní středisko, zubní ambulatorium a poradna pro matky. To vše pečuje o zdraví našich občanů. Naše choroby: u starších skleróza, u mladých dost rakoviny, průměrné stáří 70 let. Vodovod v obci není, kanalizace ztratila na ceně následkem zanešení řečišť řeky Javorky a Cidliny.

Náboženský život.

Nejvíce občanů je vyznání řím.katolického. Návštěva kostelů klesá rok od roku. Bohoslužby se konají 1x týdně. Návštěva kostelů velmi slabá. Pak tu žijí občané vyznání čsl. a československého. Je jich poměrně málo a bohoslužby se konají občas ve sborovně sokolovny. Občanů bez vyznání přibývá. Převážná většina občanstva je české národnosti. Žije zde 9 rodin slovenských, celkem 4 Němci, 2 Rusíni, 1 Ruska a 1 Polka.

Slovo závěrečné.

Ve světě byl zachován mír přes všechny pokusy o vzplanutí bojů – blízký východ a střední východ. Všechny tyto plaménky byly včas udušeny a projevila se síla mírového tábora. Člověk v roce 1958 se pouští odvážně do průzkumu vesmíru. Jsou to družice nejprve naší planety. Začíná SSSR a má krásné úspěchy. Pracuje na těchto pokusech i USA. Ne s tak pronikavým výsledkem. Ale důležité je to, že člověk chce poznat vesmír, je nespokojen s tím, co ví, chce dál a dál. Hodnocením roku 1958 končím letošní zápis s přáním, aby nový rok 1959 byl rokem míru a pokoje lidstva, aby průzkum vesmíru a technický pokrok pokračoval pro blaho lidstva. Nechť přinese rozvoj průmyslu a obchodu, zvýší životní standart nás všech.

Oldřich Doležal, kronikář – jeho vlastní krátký životopis

Narodil jsem se v Kosičkách na Novobydžovsku dne 19.2. 1895. Pocházím z učitelské rodiny a se svým otcem jsem prošel skoro celý okres novobydžovský od Prasku až po Polní Chrčici. Do národní (obecné školy) jsem začal chodit v Babicích (1.tř.), pak v Prasku (2.a3.třídou) a v Novém Městě u Chlumce n/C (3.tř.). V roce 1905 jsem odešel na studie do Nového Bydžova (real.a vyšší gymn.), kde jsem maturoval v roce 1913. Pak jsem se soukromě připravoval na učitelství (1 rok), složil jsem v roce 1914 zkoušky doplňovací na učitelském ústavu v Jičíně a začal jsem učit v Novém Bydžově na chlapecké škole obecné. Učil jsem plných 5 měsíců bezplatně. První placené místo jsem dostal v Prasku – základní plat 30 zlatých a ponechán v Novém Bydžově. Tam jsem učil až do nastoupení vojenské služby v roce 1915. Sloužil jsem za Rakouska – Uherska u 12.pěšího pluku Čáslav – ale sloužil jsem ve Velké Kaniži v Uhrách (pluk tam byl přeložen), na frontě ruské u Stochodu (pripetské močály) a italské až do roku 1917, kdy jsem byl zajat na italské frontě v červnové ofenzivě. Za necelý měsíc jsem vstoupil do legií a sloužil jsem u 31.pluku. Byl jsem s ním na frontě proti Rakousku u Rivy a s ním jsem se vrátil v roce 1918 domů. To bylo po převratu a do Čech jsme přijeli 25.12.1918 a to na Slovensko. Když se poměry urovnaly a můj pluk se dostal ze Slovenska do Brna, odešel jsem jako nadporučík italských legií ke svému zaměstnání. Začal jsem učit nejprve doma v Zábědově, kde žila matka. Otec můj zemřel v roce 1909 a matka se odstěhovala do Vysočan k Novému Bydžovu, aby nás mohla vydržovat na studiích – to už jsme chodili dva do gymnasia a za nedlouho tři. Ze Zábědova jsem odešel do N.Bydžova a poněvadž jsem se chtěl dalšímu překládání vyhnouti, zažádal jsem o definitivní místo v Lučicích. Tak jsem přišel na Chlumecko na dvojtřídní školu. Oženil jsem se v roce 1921 a zůstal jsem ve vesnici až do r.1925. Toho roku jsem složil zkoušky na měšťanskou školu – II.odbor – a přešel jsem na měšťanskou školu v Chlumci n/C. V Chlumci jsem učil 2 roky a dostal jsem definitivní místo učitele na měšťanské škole ve Smidarech. Nastoupil jsem 1.září 1927 a od té doby jsem učil na této škole až do roku 1958, kdy jsem odešel do důchodu. Jsem ve Smidarech přes 30 let, znám je a mám Smidary rád. Kroniku zdejší vedu od roku 1952. Chci ji doplnit. A když člověk chce – dokáže.

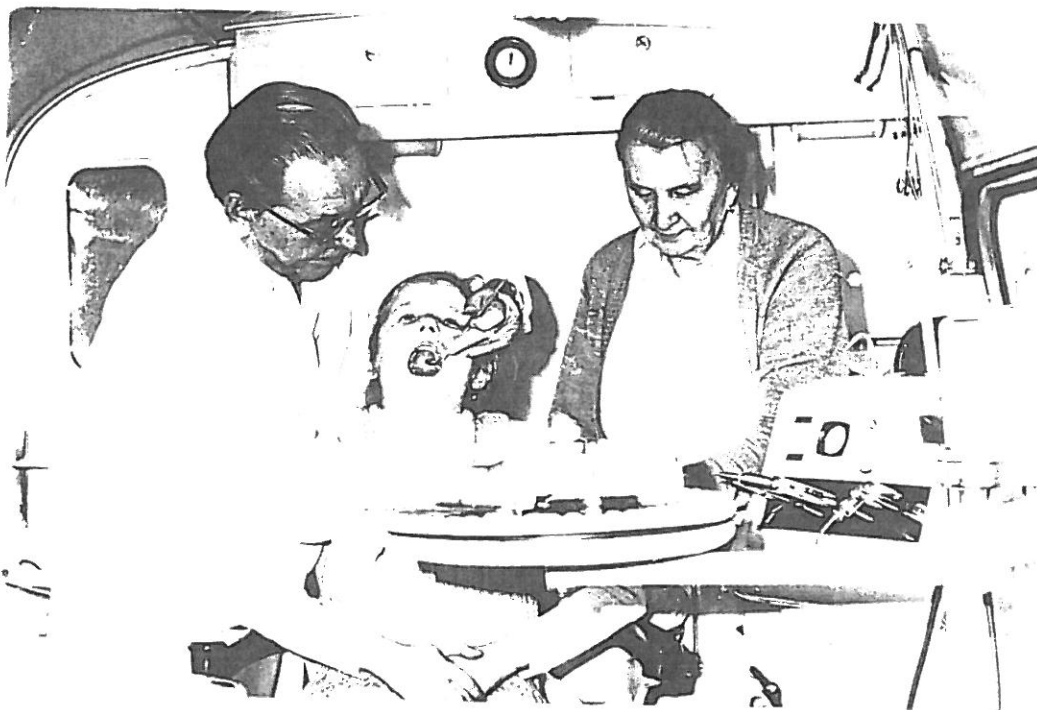
Podle kroniky Oldřicha Doležala zveřejňuje E.Řeháčková

Zaplavená farská louka.

Houdkův obchod zanikl v r.1960

Dentista Václav
Kubánek.
Ve Smidarech
ordinoval od
r.1942-1970

Z kroniky Oldřicha Doležala:

..... A teď ještě několik vět k nové škole: Přes 30 let jsem ve Smidarech a po celou tu dobu se mluvilo o stavbě školy, o nutnosti nové školy. Popsány archy protokolů, byla za tu dobu řada veliká – celá fronta různých komisí a schůzí – a – nic! Plané vše a zbytečné! A před mým příchodem právě tak, nejméně 20 let se mlátila sláma a z té přerážené řezanice se uskutečnila jen mizerná a hodně nákladná adaptace zámku (bývalého) v čp.5, kde se začalo vyučovat v roce 1927 a kde bylo dle kolaudačního protokolu povoleno vyučování jen na 25 let, tedy do roku 1952! Dnes píšeme 1962 a ještě se v čp.5 učí. Ve Smidarech bylo již před první světovou válkou vyhlédnuto staveniště, už svežen materiál a zase jinak upotřeben. Teprve roku 1958/59 se začalo krajně vážně s problémem školy, Smidary se ukázaly průbojnějšími a méně ústupnými – několik komisí, výběr místa, plány a konečně rok 1961. Teď kdybych mohl pero namočit do zlatého inkoustu! Nejráději bych totiž tento rok zapsal zlatým písmem do kroniky našich Smidar. Investorem stavby okres, stavba zadána Pozemním stavbám v Hradci Králové. Dne 11.srpna 1961 v 6 hodin ráno, za deštivého dne – to Smidarům padalo štěstí – teplota +8C, slyšte, občané: započala stavba nové školy. Ing.Štok předává vytyčení objektů celé stavby a už to šlo! Pracuje se téměř denně, celou zimu, od 7-16 hod. V lednu se již pracuje na polytechnickém pavilonu, hlavní budově, stravovacím paviloně. Konečně 25.leden: Výkop pro spojovací chodbu s pavilonem tělocvičným. Únor – zdí se na všech pavilonech a práce na jaře roste denně – jedna radost. Hlavní budova – přízemí, pak první patro, pak druhé. Vyrůstá tělocvičný pavilon, budova dostává své tvary, už ji v duchu vidíme a už si s ní ve své fantazii hrajeme jak malé děti. Září vyřešilo už skoro polytechnický pavilon a zve nás na jeho střechu. Však jsme tam vylezli a kochali se pohledem po okolí. Krása všady kolem a hlavně oči se popásly na syté zeleni. Také jsem vylezl na střechu hlavní budovy. Ach, to je rozhled! Věž sv.Vavřince je vidět, Starý Bydžov, a těch sadů kolem! A toho slunka! Toho ozonu kolem! Ty naše děti budou sedět v klíně té největší učitelky naší, naší matky „Přírody“. Já vám, děti, jménem všech našich občanů ze srdce přeji tuto školu a současně sobě přeji, abyste si každé školy po celý život vážily a této naší – nade vše! Vstupte do ní vážně, s úctou a heslem:

Jen v práci a vědění je naše spasení!

V sobotu 8.května 2004, v době konání smidarské pouťi, oslaví Základní škola ve Smidarech 40.výročí zahájení provozu v nové školní budově.

V dopoledních hodinách budou zpřístupněny všechny prostory školy, odpoledne se v rámci oslavy uskuteční slavnostní žákovská akademie ve smidarské Sokolovně.

Ve škole budete mít možnost uvidět ukázky žákovských prací, navštívit

učebnu výpočetní techniky, můžete si pročíst žákovské projekty, seznámíte se s nejrůznějšími zájmovými aktivitami, ve kterých naši žáci pravidelně a úspěšně absolvují školní, okrskové, okresní a národní soutěže. I Mateřská škola ve Smidarech Vám představí výtvarné práce svých dětí.

Srdečně zveme bývalé žáky - absolventy školy, učitele, rodiče, přátele školy, smidarské rodáky a širokou veřejnost. Jistě se setká několik generací, kdy spolužáci se po létech společně podívají na fotografie, prohodí spolu pár slov, zavzpomínají na školní léta, prohlédnou si současnou podobu míst, kde se učili číst, psát a počítat.

V žákovské akademii se představí naši žáci pestrým programem písní, tanců, recitace, hrou na hudební nástroje, divadelními ukázkami, muzikálovými variacemi a moderním tancem.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

Pracovníci ZŠ Smidary

ZŠ Smidary

Legionáři mající vztah ke Smidarům - Z. Slavík

/dokončení/

Alois Ráliš, ruský legionář, se narodil 19.ledna 1888 ve Smidarech. Jeho rodiči byli František Ráliš a Cecílie rozená Zvoníčková. Absolvoval obecnou školu a pracoval jako dělník. Politicky byl organizován v sociální demokracii. Před válkou pobýval ve Smidarech číslo 181. V rakousko-uherské armádě bojoval v 12. zeměbranceckém pluku v hodnosti svobodník, ke kterému nastoupil roku 1915 v Čáslavi a do zajetí upadl v Karpatech 29.března 1915. Do československého vojska byl zařazen v Omsku 27.srpna 1918, 25.srpna 1918 přišel od záložního praporu do 1.pluku, 4.roty. Již 27.listopadu onemocněl a byl poslán do nemocnice a 27.ledna 1919 byl pro nepřítomnost u pluku delší než dva měsíce vymazán z jeho seznamu. Dne 3.února 1919 ho uznala vojenská lékařská komise neschopným řadové služby a za měsíc byl převeden do štábu československého vojska na Rusi.

Po celou dobu války měl stálé zdravotní obtíže. Od března 1915 trpěl chronickým pístělem řitě se stálými obtížemi při chůzi. Podle nálezu vojenské lékařské komise I. divise v Irkutsku ze dne 5.srpna 1919 trpěl plicními obtížemi a byl uznán neschopným služby na půl roku a měl být evakuován do vlasti. Po návratu mu byla přiznána invalidní pense s osobním přídatkem na dobu jednoho roku pro vleklý katar hrotů plicních. Tato vada vznikla z 1/3 vojenskou službou.

Po návratu bydlel opět ve Smidarech na původní adrese a jeho rodina se 3 dětmi pobírala v době války vyživovací příspěvky.

Život pana Ráliše se po návratu pravděpodobně neodvíjel příliš radostně, protože již 6.dubna 1927 zemřel doma na tuberkulosu plic. Z úmrtního listu se dovídáme, že byl továrním dělníkem bez vyznání, za manželku měl Františku, rozenou Noskovou a bydleli ve Smidarech v čísle 142. Pohřben byl na smidarském hřbitově 9.dubna 1927.

Osobní číslo 75302.

František Rosák, ruský legionář, se narodil 15.května 1881 ve Smidarech. Absolvoval obecnou školu, pracoval jako řezník. Odveden byl 15.května 1905, do války nastoupil 26.července 1914 s 36.pěším plukem v Mladé Boleslavi v hodnosti desátníka. S tímto plukem bojoval až do doby, kdy upadl do zajetí, což se stalo 25.prosince 1914 v Olginách. Před zařazením do československého vojska 16.srpna 1917 v Borispole byl v zajetí na stanici Velikokňazeskaja v Donské gubernii. Bojoval v 10.střeleckém pluku Jana Sladkého Koziny v 2.rotě. Do vlasti byl evakuován 30. lodním transportem lodí Edellyn v hodnosti střelec s 10. střeleckým plukem 2.rotou. Po návratu se vrátil do Smidar. Ze spisu se dovídáme, že později bydlil v Praze III, Vlašská ulice číslo 16.

Legionářské potvrzení číslo 31138 mu bylo vydáno 23.prosince od zařazení v srpnu 1917 do 10.srpna 1920 jako zřízenecký průkaz s dobou 9 roků, 3 měsíce.

Osobní číslo 32265.

František Slavík, ruský legionář, se narodil 17.července 1892 ve Smidarech. Absolvoval obecnou a pokračovací školu, pracoval jako krejčí. Byl organizován v Sokole. V rakousko-uherské armádě bojoval u 9.záložního praporu v hodnosti desátníka. V době války byl svobodný. Do zajetí upadl 27.května 1916 u obce Manělec. Do československého vojska byl zařazen již 6.července 1916 k 1.pluku rozkazem 6954. V slavné bitvě u Zborova byl raněn. V legiích dosáhl hodnosti šikovatele. Evakuován byl 35. lodním transportem lodí President Grant 15.10.1920.

Na kartě je též připsáno tužkou, že působil jako rotmistr ženijního pluku č.4 v

Bratislavě.

Příhlášku na Medaili vítězství si podal v březnu 1923.

Osobní číslo 5455.

František Slavík, ruský legionář, se narodil 29.října 1894 ve Smidarech. Absolvoval 3 roky obecné školy a byl zedníkem. Politicky byl organizován v sociální demokracii. V rakousko uherské armádě, podobně jako další smidarští občané, bojoval s 36. pěším plukem. Do zajetí padl jako příslušník 45.pěšího pluku 21.července 1915 u Lublinu, naposledy pobýval v zajetí Naděžda, Donská oblast. Do československého vojska se přihlásil 15.listopadu 1916 v Čistakovskije kopy, ale zařazen byl až 1.července 1917 do 1.záložního praporu. V roce 1917 si léčil delší dobu zuby a v květnu a červnu 1919 se léčil v nemocnici v Krasnojarsku. V červnu 1919 úspěšně ukončil údernický kurs.

Zúčastnil se usmiřovací výpravy do Kijeva 10.listopadu - 12.listopadu 1917, boje u mostu přes Dněpr u Kijeva 2.března 1917, obsazení Čeljabinska 27.května 1918, boje u Niastu 29.května - 1.června 1918, nástupu na Zlatoust 5.června - 26.června 1918, bojů Njazeptrovska 5.července a 14.července 1918, bojů u Araslanova 18.července 1918, bojů u Sabíku 11.července 1918, ochrany tratě Ufa - Aša Balašovka 2.července - 14.srpna 1918, výpravy na Kruglový chutor 26.srpna 1918, boje u Iglina 28.července 1918, výpravy k Stavropoli 29.září - 2.října 1918, ochrany sibiřské magistrály na stanici Tinokaja 17.května - 10.července 1919 a výpravy na Dolgij most 12.června - 20.června 1919. Do vlasti se vrátil 19. lodním transportem lodí Madawaska 22.dubna 1920 jako střelec 2.pluku, 6. roty. Od 21.května 1920 do 17.června služebně působil v Terstu a tam byl povýšen na svobodníka. Po obvyklé dovolené byl v Mladé Boleslavi demobilisován 16. října 1920.

Po propuštění odešel do Starých Ohnišťan číslo 36. Později se stal vojákem a v roce 1933 sloužil v hodnosti praporčík v Bratislavě.1)

Podobně jako většina legionářů si i pan František Slavík ponechal na památku a pro použití při slavnostních příležitostech legionářský stejnokroj. V jeho případě se skládal z těchto součástí: 1 boty vysoké, 1 kabát japonský, 1 plášť soukenný, 1 kalhoty, 1 kalhoty japonské, 1 blůza soukenná, 1 čepice, 1 omotky, 2 košile letní, 2 spodky letní, 2 onuce, 2 ponožky, 2 ručníky, 3 kapesníky, 1 sáček na cukr, 1 hrneček, 1 zubní kartáček, 1 kartáček na ruce, 1 zrcátko.

Legionářské potvrzení číslo 6354 vydané 13.července 1920 od zařazení 10.července 1917 do 23.dubna 1920, se započítanými 8 lety, 6 měsíci si vyzvedl osobně.

Osobní číslo 10678.

1)Šádek s.50

Václav Slavík, italský legionář, se narodil 21.srpna 1889 ve Smidarech. Bydlil ve Smidarech č. 17 a pracoval jako kolář. Odveden byl 20.října 1914, do války nastoupil v Hradci Králové 15.ledna 1915 a sloužil u 2. praporu polních myslivců v hodnosti střelec. Do zajetí upadl 7.července 1916 u Gorlice, pobýval v zajateckém táboře v Padule a zde se přihlásil 15.února 1918 do legií. Tam vstoupil 14.dubna 1918 a 4.května 1918 byl přijat k 32. pluku, 4. rotě v Padule v hodnosti střelec. Již 12.května 1918 byl přemístěn k rotě kulometů čs. divise, 3.června 1918 přijat k čs. depositu ve Foligno a 16.června přešel ke strážní rotě v zajateckém táboře Sulmona. Dne 22.října odešel zpět k depositu. Dne 29.října 1918 odejel do válečného pásma a je přemístěn k 8.rotě 39.pluku. Do vlasti se vrátil 4.transportem 18.prosince 1918 a 14.října 1919 je propuštěn od svého pluku.

Pan Václav Slavík je legionářem od 15.února 1918 do 19.října 1919 se započtenými 5 roky a 3 měsíci.

V roce 1928 si podal přihlášku na Medaili vítězství.

Ze záznamu v kartě se dovídáme, že v červnu 1928 bydlel v Ostromčři č. 131, okres

Jičín a F.Šádek na s.50 uvádí, že zde pracoval v roce 1933 jako železniční zřízenec.
Osobní číslo 5261.

Václav Smítko (Zmítko), ruský legionář, se narodil 23.ledna 1892 v Blatně u Poděbrad, jeho domovskou obcí byly Kněžice a příbuzní žili ve Smidarech, kam se po válce vrátil. Absolvoval obecnou a pokračovací školu. Pracoval jako kavárni kuchař. Odveden byl 14.září 1914, do války nastoupil 26.října 1914, bojoval s 10. zeměbraneckým plukem v hodnosti desátníka a byl zajat 9.listopadu 1915 u Čatorijsku. před vstupem do legií pobýval v zajetí v Korjukovce, Černigovská gubernie. Do československého vojska byl zařazen v červnu 1917 v Bobrujsku k 3.pluku, 10. rota jako četař. Dne 17.července 1917 přišel k 3 střeleckému pluku a s ním bojoval až do návratu do vlasti.

V legiích byl povyšován a to v srpnu 1918 na desátníka, 20.února 1919 za chrabrost na četaře a po návratu do vlasti na šikovatele.

Zúčastnil se ústupu z Ukrajiny, bojů proti sovětským vojskům a ochrany sibiřské magistrály.

Do vlasti se navrátil 20. lodním transportem lodí Amerika II, 17.srpna 1920.

Legionářské potvrzení ze dne 2. února 1923 znělo na dobu od 28.června 1917 do 14. srpna 1920 jako úřednické potvrzení.

Dne 17.srpna 1929 si podal pan Smítko žádost o přezkoumání legionářského potvrzení a o pobytu v legiích napsal toto: Padl do zajetí 8.listopadu 1915, pracoval v sacherném závodě v Korjukovce, Černikovská gubernie. Tam se přihlásil 12.května 1916 do Československého vojska u bývalého důvěrníka Josefa Greifa. Původně započítán 28.červen 1917, kdy byl přidělen k 3.pl. J.Žizky z Trocnova k 10.rotě jako četař. Pan Greif 21.listopadu 1930 potvrdil, že Smítko nemohl dříve nastoupit, protože byl nemocen a ležel delší dobu v nemocnici v Korjukovce a přihlásil se skutečně 12.května 1916.

Památník odboje to nepřímo potvrzuje, na základě dopisu důvěrníka, ale přihláška se nedochovala.

Rozhodnutím Kleg. z 5.února 1931 pobýval v legiích od přihlášky v Rusku 12.května 1916 do návratu do vlasti 14.srpna 1920 (třináct roků).

Po návratu do vlasti nastoupil službu u Státního pozemkového úřadu v Praze jako kancelářský oficiál odboru V. a byl tam ještě v roce 1932 a v tuto dobu bydlel v Praze - Bubenči, Škroupova ulice 32.

V roce 1932 obdržel Medaili vítězství.

Osobní číslo 14828.

Jan Suchan, italský legionář, se narodil 5.června 1886 v Záhornici, okres Nymburk. Absolvoval obecnou školu a pracoval jako tesař. V rakousko-uherské armádě bojoval od 1.února 1915 jako voják pěchoty. Do zajetí upadl 6.srpna 1915 u Dobud. V zajetí byl zaměstnán v Fonte d Amare. Do legií se přihlásil 1.ledna 1918 v Padule a slib složil 31.srpna. K 1.rotě, 1.praporu 35. pluku byl přijat 16.října 1918 a 19.října byl přijat k depositní rotě v této době také onemocněl a léčil se v nemocnici ve Foligno. Odejel do Čech 26.prosince 1918, zde pokračovalo léčení v nemocnici s přestávkou na dovolenou a 5.září 1919 byl superarbitrován. Ještě v listopadu 1919 se léčil v nemocnici. V demobilizačním záznamu z 27.října 1921 se dovídáme, že byl suspendován a klasifikován jako neschopen k domobranecké službě bez zbraně.

Ve Smidarech pobýval s rodinou v čísle 179, ale jeho domovskou obcí bylo Mojnë v okrese Český Krumlov.

Jan Suchan se bohužel dlouho neradoval z pobytu doma. Zemřel v nemocnici v Chlumci nad Cidlinou 23.února 1922 ve stáří 35 roků na tuberkulosu a byl pohřben na smidarský hřbitov 26.února 1922.

Osobní číslo 19119.

Bohumil Tamele, ruský legionář, se narodil 24.července 1891 v Poličce. Jeho otec v době války bydlel v Poličce, Růžová ulice číslo 199. Bohumil Tamele absolvoval 5 tříd obecné školy, 4 měšťanské a 4 roky učitelského ústavu v Poličce. Ovládal němčinu a ruštinu. Odveden byl 7.listopadu 1915. Službu ve válce nastoupil 15.listopadu v Mladé Boleslavi k 36.pěšímu pluku a do zajetí upadl jako příslušník 1. praporu myslivců v hodnosti svobodníka. Do legií se přihlásil v srpnu 1917 v Dárnici, zařazen byl 31.srpna 1917 k 5. pluku. 6.září 1917 je zařazen do 10.roty, 19.května 1918 je povýšen na svobodníka, 2.června 1918 je zařazen jako skladník osvětového odboru a 14.listopadu 1918 je povýšen na desátníka. Do vlasti byl evakuován lodí Amerika a 13.června 1920 přibyl do Prahy. Demobilisován byl 17.října 1920. Taktéž se zúčastnil bojů na Sibiřské magistrále od 29.června 1918 do 16.listopadu 1919. V legiích si musel pan učitel Tamele vést opravdu dobře, protože byl 18.prosince 1920 povýšen na poručíka.

Legionářské potvrzení obdržel při demobilisaci a bylo na 8 let 9 měsíců.

Bohumil Tamele se oženil 22.8.1921 s Marií rozenou Stuchlíkovou a měli dva syny Zdeňka 1922 a Miloše 1931. Před válkou učil v Lučicích, Nepolisech, Starých Smrkovicích, Staré Vodě a Vápně. Po návratu do vlasti začal učit ve Smidarech a to od 1.9.1921 do 31.8.1929, potom odešel 1.9.1929 do Chlumce nad Cidlinou. Tam ještě učil v únoru 1948. Pan učitel se pilně vzdělával, absolvoval kurs ručních prací v Poličce, letní lidovou universitu v Hořicích a kurs pro výcvik ve vedení her školní mládeže a zřizování hřišť v Chlumci nad Cidlinou.1)

Jako mnohý legionář za druhé světové války trpěl, 1.září 1939 byl německými úřady vzat do vazby bez udání důvodů a do 15.prosince byl vězněn v Drážďanech a potom až do konce války v koncentračním táboře Sachsenhausen-Oranienburg a 2.června 1945 se vrátil do vlasti Od 1.července 1945 nastoupil službu na obecné škole v Chlumci nad Cidlinou.2)

Osobní číslo 22153.

1) OŠV NB kart. 74, spis IV I/3

2) ONV NB Personální záležitosti

Karel Vobořil, ruský legionář, se narodil 17.listopadu ve Smidarech. Naposledy před válkou pobýval v obci Žantov poblíž Městce Králové, okres Nymburk. Jeho domovskou obcí byl Křičov. Absolvoval obecnou školu, před válkou pracoval jako zedník a byl svobodný. Politicky byl organizován v sociální demokracii. V rakousko uherské armádě bojoval od roku 1914 s 36. pěším plukem jako pěšák. Zajat byl 23.listopadu 1914 v Karpatech a naposledy pracoval v Zejevském závodě v Kurské gubernii. Do československého vojska byl zařazen v Borispolu 20.srpna 1917 k Slezskému pluku (8. střeleckému pluku). 11.května byl vyslán na nábor dobrovolců do Samary, ale 8. prosince byl vyškrtnut ze seznamu pluku pro nepřítomnost. Do vlasti odejel 28. transportem lodí Dolar. 29.července 1920 jako střelec 8.střeleckého pluku 3. roty.

Legionářské potvrzení číslo 35961 bylo vydáno 21.února 1921 od zařazení v srpnu 1917 do 29.července 1920, 9 roků.

Z činné vojenské služby byl propuštěn od 8.pluku ve Frýdku Místku dne 5.října 1920 a byl mu ponechán legionářský stejnokroj.

V roce 1946 si nechal vystavit nové potvrzení a to bydlel v Křičově číslo 55.

Osobní číslo 4148.

Josef Zástava, ruský legionář, se narodil dne 27.srpna 1880 v Nových Ohnišťanech. Absolvoval obecnou školu. Před válkou pracoval jako obuvník (svškař) a bydlel ve Vídni. jeho domovskou obcí byly ale Ohnišťany č. 40. Manželka se jmenovala Krystýna Zástavová.

V Rakousko-uherské armádě bojoval s 36. pěším plukem v hodnosti desátník. Do zajetí upadl 21.prosince 1914 u Janiny a naposledy pobýval v zajetí v selo Vladikino u Moskvy. Do českého vojska byl zařazen 25.července 1917 k záložnímu praporu. Dne 10.října 1917 odešel na doplnění 3.střeleckého pluku. V legiích též onemocněl a podle nálezu vojenské lékařské komise I.divise č.1730 z 15.července 1919 trpěl vleklým zánětem dýchacích cest při celkové skleslosti celkové výživy a byl uznán neschopným vojenské služby na půl roku.

V legiích bojoval při ústupu z Ukrajiny a proti sovětským vojskům na Urale.

Do vlasti byl evakuován transportem č.12 lodí Scotland Maru jako střelec 3.pluku 1.roty.

Legionářské potvrzení obdržel v roce 1921 od zařazení 9.srpna 1917 do 14.ledna 1920, v roce 1924 bylo opraveno na dobu od 24.července 1917 do 14.ledna 1920.

Dne 10.března 1927 podal žádost o změnu doby služby v legiích. V této době pracoval jako poštovní zřízenec v Kamenickém Šenově. Toto řešil Kleg. svědectvím spolubojovníků. Pan Zástava pracoval jako zajatec v Morganově továrně v Moskvě, kde se přihlásil na jaře 1916 do České družiny a od této doby byl veden jako dobrovolce a také požíval všech výhod dobrovolcům v továrně poskytovaných. Do vojska byl zařazen až v červenci 1917 v Bobrově. Svědectví podali Josef Makovička, Alois Stopka z Nebovid č. 71 u Kolína, Richard Bílý z Břeclavi a rotmistr Josef Sršeň. Legionářské potvrzení dostal podobně jako jmenovaní svědci od 23.října 1916 do návratu 14.ledna 1920.

Dále se dovídáme, že koncem roku 1928 pracoval jako školník v Kamenickém Šenově. Osobní číslo 13436.

Josef Zubatý, ruský legionář, se narodil 6.července 1884 ve Smidarech. Absolvoval obecnou školu a vyučil se krejčím. Politicky byl organizován v Národně socialistické straně. V době války byl svobodný. Odvodu se podrobil v roce 1905, do války nastoupil 26.července 1914 v Mladé Boleslavi k 36.pěšímu pluku a s ním bojoval až do zajetí 27.května 1915 u Siňavy v hodnosti desátníka. Naposledy v zajetí pobýval v Jekaterinském rudníku v Donské oblasti. Do československého vojska byl zařazen v Žitomíru 5.října 1917 k 2.pluku 10.rotě. Dne 2.října 1918 byl povýšen na svobodníka, na desátníka byl povýšen až ve vlasti 24.června 1920. Od 12.března do 20.dubna 1920 se vracel do vlasti na lodi Madawaska. Po návratu obdržel též repatriační dovolenou.

Po demobilisaci 31.srpna 1920 mu byl ponechán kompletní legionářský stejnokroj.

Legionářské potvrzení č. 60773 bylo vydáno 19.dubna 1924 od zařazení 5.října 1917 do 22.dubna 1920, 7 roků 9 měsíců.

V říjnu 1936 si zažádal o změnu legionářské služby. Uvádí, že se přihlásil 1.února 1917 u důvěrníka Františka Vrány, přihláška byla poslána do Kijeva, důvěrník však padl u Jekatěrinburku. Po přihlášce nevstoupil do vojska proto, že správce rudníku jej nechtěl pustit, až za něho dostane náhradu. Do vojska byl zařazen koncem srpna k Západnímu batalionu Žitomír 1917. Povýšen na svobodníka byl v září 1918 v Ufě. V době podání této žádosti byl poštovním zřízencem úřadu v Praze 8. Bydlel v Praze-Nuslích Salackého třída 378.

Ve spise č. 15173 Kleg. 37 se dovídáme, že pan Zubatý byl zařazen do zahraničních vojsk 5.října 1917 v Žitomíru, do vlasti se vrátil 22.dubna 1920 transportem č. 19 lodí Madawaska. V archivu přihláška není. V knize sborné stanice Žitomír je zapsán na straně 430 s přihláškou 19.8.1917, dřívější doklady se nedochovaly. Rozhodnutím Kleg. č.j. 15173 ze dne 2.dubna 1937 byla přiznána služba v legii od 19.srpna 1917 (přihláška) do 22.dubna 1920 (návrat), započítáno 8 roků 3 měsíce. Pan Zubatý souhlasil.

Ve spise se též dočítáme poznámku, že Kleg. se má výhradně řídit archivními materiály. Svědecká prohlášení jsou přípustná jen výjimečně podle zvážení Kleg., avšak ani potom jejich obsahem není vázán.

Osobní číslo 11505.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

NAROZENÍ

28.12.2003 Hana Macáková
Křičov 4

18.03.2004 Tomáš Dítě
Smidary 31

ÚMRTÍ

24.12.2003 Jaroslav Kraus
Chotělice 93

15.03.2004 Zdeňka Čapčuchová
Frýdek /sm.rodačka/

12.01.2004 Josef Jeníkovský
Loučná Hora 68

20.03.2004 Josef Bradna
Křičov 35

28.01.2004 Marie Otradovská
Smidary 153

31.03.2004 Ing.Jaroslav Hrnčíř
Smidary 128

11.02.2004 Jiří Čermák
Smidary 109

03.04.2004 Libuše Pecinová
Smidary 197

20.02.2004 Anna Stádníková
Smidary 251

22.04.2004 Jarmila Burešová
Loučná Hora 22

11.03.2004 Jiřina Šoltysová
Smidary 34

V letošním roce nebyl dosud na našem OÚ uzavřen žádný sňatek.

Dne 21.02.2004 byli přivítáni noví občanci Smidar:

Kateřina Vránová, Chotělice

Matěj Zechovský, Smidary

Vojtěch Hyršál, Červeněves

Hana Macáková, Křičov

ZLATÁ SVATBA

Dne 29.4.2004 oslavili padesát let společného života Marie a Jan Stránských ze Smidar.

BLAHOPŘEJEME !

Marie Zavadilová
matrikářka

SMIDARSKÁ KŘÍŽOVKA

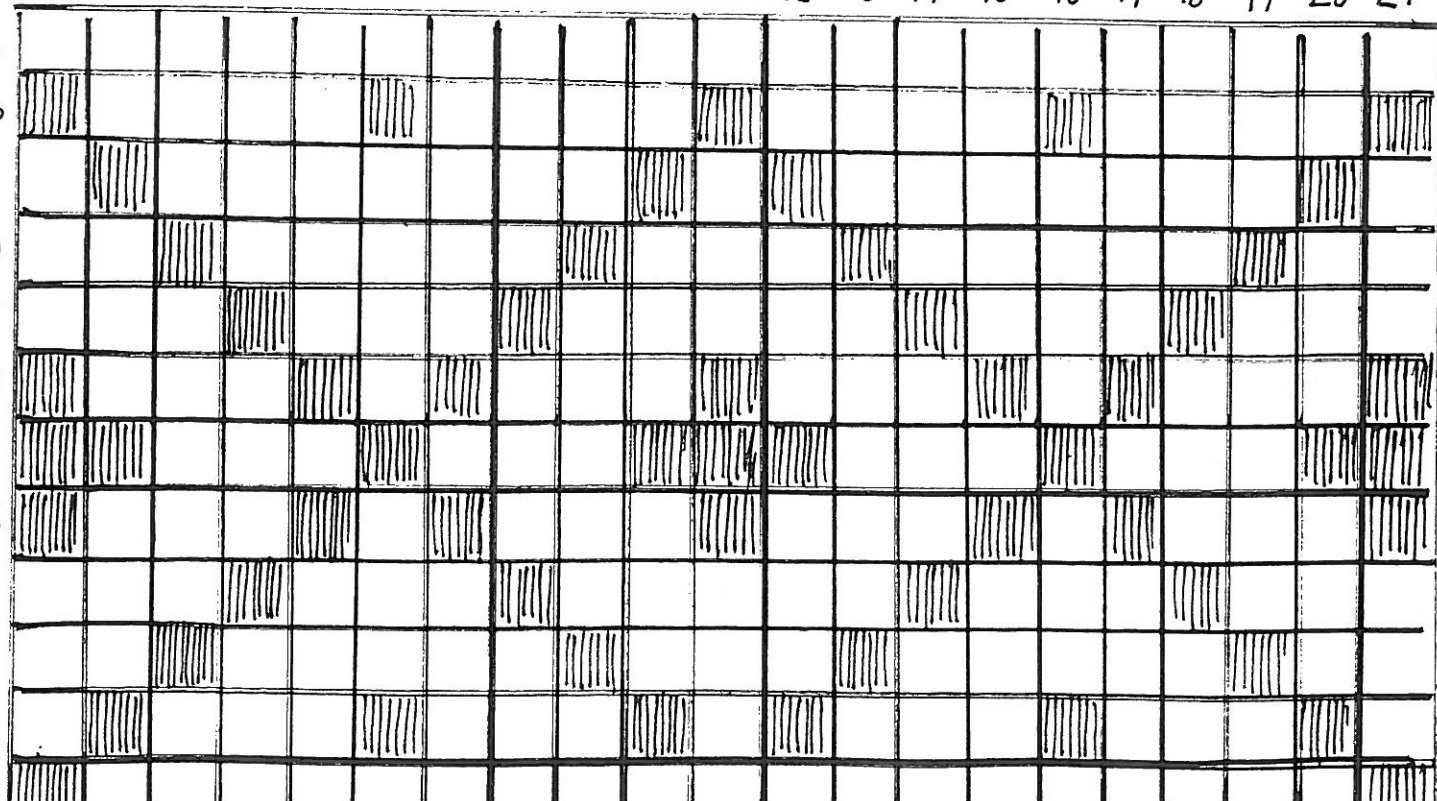
Významnou osobností ve světě sportu byl také /viz tajenka křížovky/.

Autorem křížovky pan učitel Přibyl.

V o d o r o v n ě : A - prvá část tajenky B - lakomec, pokladna, hornina, domácí ženské jméno C - vodík, obec na soutoku Javorky a Cidlina, kyslík, místostarostka Smidar, poloměr D - sibiřská řeka, ženské jméno, umělecká škola, dalecí /lid./, zde E - čidlo čichu, úkon, ředitel zdejší ZŠ, druh rumu, malá obec F - rybářská potřeba, 50, blázen, místo v dole, měkká souhláska, velké pole G - konec šachové hry, tečka, třikrát nic, král zvířat H - šeřík, draslík, stlačovací stroj, amatérský vodácký klub /zkr./ v abecedě po písmenu "š", žací nástroj I - cizopasník, část celku, kuchařka ve zdejší školní jídelně, stará zbraň, papoušek J - označení našich letadel, podivín, pár, bývalý smidarský policista, prrrr K - předložka, příbuzenstvo, domácí mužské jméno, průměr, svit, 1006, tuna L - druhá část tajenky

S v i s l e : 1 - síra, lov, poslední Rožmberk 2 - Mladý svět, neo-but, náš herec, tvrdá souhláska 3 - X, učitel fyziky na zdejší ZŠ, karetní výraz 4 - ve svém bytě, vada, pravoslavný kněz 5 - husarský kabát, tuna, majitel smidarské benzinové pumpy 6 - poloměr, poklop, samostříl, krátká samohláska 7 - paznehtník, bor, egyptské město 8 - trutnovský podnik, žal, otázka na místo 9 - symetrály, náš bývalý krasobruslař, staročeské zájmeno 10 - popěvek, latinsky umění, tělocvičný úkon, tvrdá souhláska 11 - 500, prací prostředek, domácí mužské jméno 12 - dvě souhlásky lišící se háčkem, mimozemské těleso, souhlas, dusík 13 - IUR, setina hektarové, iniciály smidarského starosty 14 - zima, řeka, pyšný páv /á=a/ 15 - věž v moři se světelným zdrojem, nula, třpyt 16 - dětské citoslovce ošklivosti, pracovník ve mlýně, fanfára, předložka 17 - vzácné plyny, obojetná souhláska, tábor 18 - 906, Řáholec, žabí zvuk 19 - naříká, učitel zdejší 5.třídy, latinsky "ve" 20 - samohlásky slova síla, ukazovací zájmeno, předložka, nejvyšší houslová struna /fon./ 21 - draslík, Slovan, zázemí

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21

Upozorňujeme občany, že z důvodu smidarské pouti bude autobusová zastávka přemístěna před budovu obecního úřadu od 3.5.04.

ZŠ ve Smidarech a OÚ ve Smidarech

Vás zvou
na oslavu 40. výročí zahájení
provozu v nové školní budově.

*Den otevřených dveří ve zdejší škole
bude probíhat 8.května 2004
od 9 do 13 hodin.*

*Žákovská akademie se uskuteční v
Sokolovně ve Smidarech 8.května
2004 od 14 hodin.*

Boubelky pozor !!

=====

Chcete být plnoštíhlé, ohebné jako proutek a pružné jako gazela? Lidově řečeno chcete shodit nějaké to kilo po dlouhé zimě? Chcete mít, tak říkajíc, jarní svěžest a dobrý pocit ze sebe sama?

Není nic snazšího. Recept je jednoduchý. Stačí navštěvovat pravidelně, vždy ve čtvrtek od 19,00 do 20,00 hodin, zdejší ZŠ. Probíhá zde totiž pod vedením profesionální cvičitelky Markéty Brzákové AEROBIK. V podstatě se jedná o 15-20 minut klasického aerobiku, 25 minut posilování známých problémových partií, 15 minut protažení. Cvičí se za doprovodu hudby k tomu určené. Věk zde nerozhoduje. Vstup 20 Kč dospělí, 10 Kč děcka. V současné době navštěvuje aerobik 20 - 30 cvičenek.

Takže skončujte s nadbytečnými kily, udělejte něco pro sebe a přihlaste se ke cvičení. Na těch, které již pravidelně cvičí nejlépe uvidíte, jaké dobré výsledky přináší.

Restaurace SOKOLOVNA Smidary zve na POUŤOVÉ POSEZENÍ s opékáním selete, které se uskuteční v sobotu 8.5.2004 od 20,00 hod. Hudbu zajistí Pavel Drlý.

Zábava skupiny ODYSSEA se bude konat dne 14.5.04.

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ NA PODPORU KULTURY
V NOVÉM BYDŽOVĚ
A SPOLEK STUDENTSTVA NOVOBYDŽOVSKÉHO
Vás srdečně zvou na

MAJÁLES' 2004

VE ČTVRTEK 6. KVĚTNA V NOVÉM BYDŽOVĚ

PROGRAM: 12.30 hodin Zahájení na Masarykovo náměstí
13.00 hodin Maxim Turbulenc
Mannhattan Team
Pokus o rekord s mobil. telefony
Módní přehlídka
Žonglování
18.00 hodin Jiráskovo divadlo
Volba Miss Majáles 2004
Petr Muk
Módní přehlídka
Předprodej vstupenek v Jiráskově divadle.
21.00 hodin Koupaliště
After party - Komunální odpad
DJ Vlasta Kytler

JIRÁSKOVO DIVADLO V NOVÉM BYDŽOVĚ PŘIJME

POKLADNÍ

Nástup možný ihned. Podmínka: minimální praxe v účetnictví a nutnost ovládat PC
INFORMACE NA TELEFONNÍM ČÍSLE 495 703 983.

POZVÁNÍ NA KONCERT

Slávek Klecand: **PROTĚJŠÍ BŘEH**

Sólový recitál kapelníka skupiny Oboroh

Neděle 23. května 2004 v 16 hodin
v sílku Husova sboru Církve československé husitské